

ЛИНЕ КОБЕРБЪОЛ СЪРЦЕТО НА САЛАМАНДЪРА

Част 1 от „W.I.T.C.H. приключения“

Превод от датски: Светлана Комогорова, 2003

chitanka.info

ОТДАВНА, МНОГО ОТДАВНА...

... Когато Вселената била съвсем млада, духове и твари живеели под едно небе. Имало само един Свят, само едно огромно царство, управлявано от Природата. Но Злото влязло в този Единствен свят и се настанило в сърцата и умовете на духовете и тварите. Единственият свят се разпаднал на много части. Царството било разделено между тези, които искали мир, и онези, които живеели, за да властват над другите и да им причиняват болка. За да пази и защитава Доброто в световите, в самото сърце на безкрайността била издигната могъщата крепост на Кандракар.

Там бди Съборът на силните духове и твари, а над всички тях стои Оракулът. Неговата мъдрост е жизненоважна — понякога Кандракар е последната преграда пред Злото.

В смутни времена Кандракар може да намери Пазителите на неподозирано място, а избраните да бъдат пет наглед обикновени момичета...

Пазителките на Кандракар

Ирма властва над Водата.

Тарани подчинява Огъня.

Корнелия контролира силите на Земята.

Хей Лин владее Въздуха.

А *Уил* е пазителката на Сърцето на Кандракар — скъпоценност, която концентрира в себе си силата на четирите стихии (Вода, Огън, Земя, Въздух) и ги превръща в абсолютна природна енергия.

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — пет момичета, чиито инициали се сплитат в думата W.I.T.C.H.^[1]

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — заедно те са групата УИЧ, петте млади Пазителки на Кандракар.

[1] WITCH — магьосница (в превод от английски език) ↑

1

ДАНИ

Вечерта, в която се запознах с Дани Нова, обещавахе да бъде съвсем обикновена.

— Мамо? — извиках, хвърляйки сака си в коридора. — Прибрах се.

Никой не отговори. Апартаментът беше празен. Е, не че това е необичайно. Майка ми работи в една компютърна фирма — „Симултек“ — и е много ангажирана. Гордея се с нея — наистина е добра в работата си. И въпреки че е заета, двете се опитваме да прекарваме колкото е възможно повече време заедно. Обикновено тя дори разбира какво е да си на четиринайсет години. Мисля си, че съм извадила късмет с такава майка. И само понякога, като се прибера в празния апартамент, ми става криво.

Досега бях на плуване. Косата ми все още е влажна и понамирисва на хлор, а стомахът ми иска нещо по-различно от топлата кока-кола, която бях изпила на път за къщи. Светнах лампата в кухнята, измъкнах няколко филийки хляб и тръгнах към тостера.

Хладилникът прочисти гърло.

— Тъ... госпожице Уил!

Не знам дали вашите хладилници ви говорят. Моят го прави постоянно. Особено откакто разбра, че съм част от УИЧ и Пазителка на Кандракар. Моята стихия е Енергията и имам специални отношения с всичко електрическо.

— Да, Джеймс?

Виках му Джеймс. Ако прекарате известно време в компанията му, ще разберете защо.

— На втория ми рафт има салата. Здравословна, хранителна, пълна с витамин С...

— Така ли? Тъ... благодаря. Но всъщност ми се яде препечена филийка с конфитюр.

От горния му отвор се изтръгна въздишка.

— Разбира се, госпожице Уил. Сигурен съм, че е много вкусно. Но позволете ми да отбележа, че от основните хранителни съставки, само една е достатъчно добре застъпена в това, което ви се яде, и много изследвания сочат връзката между...

— Добре де, добре. Ще изям салатата.

— Мъдър избор, бих казал.

В гласа му се бе промъкнало известно самодоволство, но още не бях приключила с него.

— След като си изям препечените филийки.

Тостерът се изкиска под нос и започна да бръмчи нещо. Много приличаше на „Тя обича най-много мееен, обича най-много мееен“, но Фрида не е сред най-добре говорещите уреди у дома, затова не бях сигурна.

Джеймс отново въздъхна — този път определено измъчено.

— Много добре, госпожице Уил. Аз просто се опитвах да предложа начин за рационално хранене.

Ако смятате, че хората могат да звучат самодоволно, значи никога не сте срещали хладилник, убеден, че е иконом. Никой не може да го докара по-добре от Джеймс: „Ето ме тук, скапвам се ден след ден единствено в името на нейния интерес, а вижте тя какво прави с мен“. Докато той е наоколо, може би изобщо нямам нужда от майка.

Фрида подхвърли две препечени филийки нагоре с малко повече ентузиазъм от необходимото. Разбира се, изхвърлянето на филийки е точно това, което вършат тостерите, но да накараш хляба да направи двоен лупинг и после да го хванеш, докато пада надолу, си е чиста проба фукане.

— Тя обича най-много мееен, обича най-много мееен — напяваше Фрида и този път нямаше начин да бъде разбрана погрешно.

Джеймс се разтресе в отговор, но не се осмели да проговори. Сложих филийките в чиния и започнах да ровя из него за масло.

— Наситени животински мазнини? Трябва да са на третия рафт отгоре надолу, госпожице Уил — в гласа му се чувстваше ледено неодобрение.

— Стига си се цупил — опитах се да го успокоя и започнах да мажа с масло едната филийка. — Казах, че ще изям салатата, нали?

— Това едва ли е... — започна той, но гласът му секна изведнъж. Токът беше спрял.

Някъде в сградата завиха две охранителни аларми. Обаче в апартамента ни се беше възцарила страшна тишина.

— Джеймс? — поколебах се аз. — Джеймс, добре ли си?

Мина доста време преди да отговори. После светлините му замъждукаха и пак взе да нарежда с тих възмутен глас:

— Това е за трети път тази седмица. Как може да се работи при тези условия? Не обвинявайте мен, ако млякото прокисне.

Въздъгнах с такова облекчение, че чак посегнах да го погаля по вратата със свободната си ръка, докато държах полунамазаната филийка в другата.

— Извинявай, Джеймс. Разбирам, че сигурно не ти е много добре. От компаниите за електро- и водоснабдяване съобщиха, че работят по въпроса. Само че още не са сигурни каква е причината.

Бях го чула по новините. Тази седмица имаше няколко големи срива в електрическата мрежа, единият се случи в най-натовареното време сутринта. Нито един светофар не работеше и центърът на Хедърфилд бе задръстен от ядосани шофьори за близо час. Никой не беше очарован.

— Вие, консумиращите въглехидрати организми, изобщо не си давате сметка какво е да зависиш от по-чисти форми на енергия. Вие просто ни включвате и очаквате от нас да работим при всяко положение. Включ-изключ, включ-изключ. По начина, по който се отнасяте с нас, човек би си помислил, че ние сме само машини.

— Знам, Джеймс — казах успокоително. — И съжалявам.

— Аз също имам свой живот, нали знаете! Трябва да ръководя домакинството!

— Разбира се. Виж, може би не бива да говориш толкова много, докато още няма ток. Така се изморяваш.

Единствената причина той да работи беше, защото съм наблизо. Аз и Сърцето на Кандракар. Предполагам, заедно можем да бъдем наречени един от най-мощните енергийни източници във Вселената.

— О, извинете, госпожице Уил — гласът на Джеймс потреперваше от наранени чувства. — Само ми кажете, ако ви досаждам. Може би бихте предпочели да си поговорите с тостера? Или с онези две оглушителни изчадия на стълбището?

Имаше предвид все още виещите охранителни аларми. Те, естествено, работеха на батерии и бяха програмирани да реагират на

всяка намеса в системата. Почти не разговарях с аларми — бяха прекалено невъздържани, параноични създания, убедени, че всеки иска да ги нападне. Но в момента Джеймс опасно заприличваше на тях.

— Е, Джеймс, нали знаеш, че никой не спира тока само за да те ядоса...

На вратата се почука. Спрях насред изречението и изпуснах препечената филийка.

— Опа — прошепнах. — Пред вратата има някого.

— Ако повече нямате нужда от услугите ми... — подхвана Джеймс обиден.

— Не ставай глупав, разбира се, че те искам. Не мислиш ли обаче, че на нашия посетител ще му се стори малко странен фактът, че си единственият работещ хладилник в центъра на Хедърфилд? Просто... — потърсих дума, която да не накърни още чувствата му, и намерих една. — Просто бъди *дискретен*. Правиш го много добре!

Джеймс се усмихна надменно. Не ме питайте как един хладилник се усмихва... той просто го умее. Извива процепа между двете си вратички.

Отидох да отворя вратата.

Не знам. Предполага се, че магическите Пазителки предчувстват бъдещи събития, нали? Инстинктът им подсказва кога да избягват дадено място или да не правят нещо. И ако аз имах такива инстинкти, те трябваше да пищят като ония истерични аларми: „*Не отваряй вратата! Не отваряй вратата!*“. Но не, нищо. Нито звук. Нито дори най-лекичко предупреждение. И така, отворих вратата. Дани Нова навлезе в живота ми.

* * *

Първоначално не изглеждаше чак толкова специален. Но тогава едва го виждах в сумрачния коридор. Малко по-висок от мен, може би малко по-голям. Или поне така си помислих в началото.

— Извинете, че нахлувам по този начин — учтиво започна той. — Но токът спря... а аз току-що се нанесох тук и нямам дори фенерче. Дали можете да ми заемете някоя и друга свещ?

Гласът му беше приятен. Някак много жив. И въпреки че не можех добре да видя лицето му, усетих усмивката — сякаш леко се надсмиваше над собствената си безпомощност.

— Заповядайте — чух се да казвам. — Мисля, че в някое от чекмеджетата се намират.

— Супер. Благодаря!

Последва ме в кухнята. Порових тук-там, докато намеря кибрит и няколко свещи. Запалих едната.

— О! — той прозвуча абсолютно изненадан. — Харесва ми косата ти.

Косата ми ли? Че какво ми беше на косата? Да не би изведнъж да се бях оказала с някаква нова авангардна прическа, каквато не би ми хрумнала? Нервно навих един кичур около пръста си.

— Защо? — избухнах в отчаяното си желание да разбере какво става.

— Има цвят на *мълния* — отвърна той.

Косата ми е червена. Не бяла, нито синкава или друга. Червена *мълния*? Дрън-дрън. И после ми просветна. *Харесва косата ми*. Той не звучеше саркастично. Не се подиграваше. Беше огледал добре тъпата ми червена коса и я бе харесал. Усетих по лицето си да плъзва топлина, както се надига мляко в тенджерата. Несъмнено сега бузите ми пасваха на „цвета на *мълния*“. Безпомощно се бях изчервила. Слава богу, че светлината беше мъждива.

— Заповядай. Свещите... — протегнах ги глупаво, сякаш исках да го пробода с тях.

— Благодаря.

За миг ръката му се плъзна по моята. И усетих... нещо като слаб токов удар, който премина от главата до петите ми. Глупости, помислих си. Стига. Докосна ръката ми и толкова. Сигурни дори не е било нарочно. Но не можех да спра да го гледам. Опитвах се да го правя уж случайно, а не все едно се взирам в него, за да мога после да го опиша на полицията. Най-вероятно обаче съм изглеждала вцепенена.

Малко по-висок от мен. Кестенява коса, леко къдрава, ама съвсем леко. Хубави рамене — по-скоро квадратни и здрави. Мека кожа. И най-страхотните очи. Сини. Не, повече от сини — електрикови. И определено искрящи от енергия.

— А може ли да взема и няколко клечки кибрит? — попита той.

— Ъъ... о, да. Разбира се — извърнах се и протегнах ръка за кибрита.

Хрус. Силен сух звук. Бях настъпила изпуснатата филийка.

— Какво беше това? — обади се той.

— Аз... ъъ... тъкмо си припичах филийки — примигнах и още по-нервно заусуквах кичура около пръста си. — Искаш ли?

Той сведе очи към неразборията на пода. В погледа му се четеше колебание.

— Да... да ям ли? Не, благодаря. Аз... вече се нахраних.

Сведох поглед към натрошените парчета от полунамазаната филийка. Нямах предвид нея, исках да кажа. Мога да ти препека друга. Да ти направя вечеря. Бих могла...

О, я стига, казах си. Млъквай. Не се дръж като пълен идиот. Той каза само, че харесва косата ти.

— Значи току-що сте се нанесли? — успях да произнеса най-после, без да се изчервя прекалено.

— Миналата седмица. Апартамент 26 Б. Точно в дъното на коридора. Дани Нова — протегна ръка за поздрав.

След кратко колебание я стиснах. Този път никакъв ток. Само леко потръпване.

— Аз съм Уил. Уил Вандъм. От кое училище си?

Още не го бях виждала в „Шефилд“, но човек винаги се надява...

— Училище ли? О, не... това още не е ясно. Точно сега за известно време съм никъде. А ти къде учиш?

— В „Шефилд“.

Виждаш ли, рекох си. Ти казваш нещо. Той казва нещо. Нарича се разговор.

— Добро ли е?

Свих рамене.

— Става. Там имам добри приятели.

— Приятелите са важно нещо — усмихна ми се той.

В този момент токът дойде. Лампите светнаха отново и досадното пицене от телефонния секретар ни информира, че съобщението трябва да се презапише.

В ярко осветената кухня той продължаваше да изглежда много добре. Аз обаче имах ясното съзнание, че косата ми прилича на влажна

купа сено.

Той протегна свещите.

— Мисля, че все пак няма да ми трябват.

— Вземи ги — отвърнах. — Вече повече от седмица токът постоянно спира. Никога не знаеш кога отново ще се случи.

— Тогава да не ги взимам всичките — той леко духна свещта, която все още държах, и тържествено раздели останалите на две равни части.

Домофонът избръмча. Гласът на майка ми проряза тишината:

— Уил? Там ли си, миличка? Трябва да пренесе няколко кутии. Ще ми помогнеш ли?

Ох, точно сега ли?

— Трябва да тръгвам — Дани размаха своите свещи. — Ще се видим.

Беше излязъл през вратата още преди да успее да каже каквото и да било. После за секунда отново подаде глава.

— Имаш *страхотна* коса — и изчезна.

Нима? И при това на клечки, влажна и хлорирана? Що за вкус?

Бавно натиснах бутона на домофона.

— Здравсти, мамо. Сега слизам.

— Благодаря, миличка.

Но точно преди да тръгна, си спомних за лекия шок, когато той за първи път докосна ръката ми. Ток. Бях чувала да говорят за това, ала не предполагах, че изразът е толкова буквален.

— Госпожице Уил?

— Да, Джеймс?

Той направи доста странна пауза. Сякаш искаше да каже нещо, но не знаеше как точно. А аз просто чаках.

— Не забравяйте да изядете салатата, госпожице — измърмори той най-сетне. Но имах странното чувство, че всъщност искаше да каже нещо съвсем друго.

Ето как се запознах с Дани Нова. Така да се каже, със съседа. Наистина, съвсем обикновена среща — в сравнение с онова, което щеше да последва.

2 БРЕЙКЪТ

Бум-бум. Бум-бум-бум. Пулсиращи басы отекваха оглушително над паркинга. Тълпа ученици, вече приключили с часовете, гледаха как някой танцува.

— Кого ли гледат? — Тарани протегна врат да види по-добре.

— Не знам — отговорих. — Я по-добре да тръгваме. Мама каза, че днес ще се прибере рано.

Тълпата изрева възторжено и изръкопляска.

— Страхотно! — извика някой.

— Хайде да погледнем, а? — предложи Тарани. Събираше се все повече народ и аплодисментите бяха станали силни и ритмични. — Хайде де, Уил, само за минутка.

Свих рамене.

— Хубаво — самата мен започваше да ме гризе любопитство.

Три момчета танцуваха брейк. Две от тях бяха от „Шефилд“. Не знаех имената им, но ги бях виждала в училище. Танцуваха добре и можеха да правят някои наистина страхотни неща, но не те бяха привлекли вниманието на тълпата. Всички гледаха само третото момче. То се въртеше, плъзгаше, правеше салта, разгъваше цялото си тяло в пълен шпагат, после пак скачаше на крака със следващия такт на музиката — плавно или рязко, точно в ритъма на баса и отекващата перкусия. Цялото му тяло сякаш пулсираше. Страхотна гледка. И беше Дани. Дани, новият ми съсед.

— Мале! — пое си дъх Тарани. — Много е добър.

Кимнах мълчаливо, загледана как Дани придава съвсем ново значение на понятието „електро буги“.

Парчето свърши. Двете момчета от „Шефилд“ пуфтяха и се потяха. По фланелките им имаше влажни петна, лицата им лъщяха. А Дани сякаш дори не се беше задъхал.

Тогава той ме видя. На лицето му се появи доволна усмивка.

— Уил! Надявах се да те срещна.

Всички се извърнаха да погледнат на кого говори. Изведнъж цялата тълпа се втренчи в мен. Прехапах устни и нервно заувивах коса около пръстите си.

— Ъъ... здрасти, Дани.

Тарани ме изгледа косо.

— Ти го познаваш? — прошепна тя.

— Новият съсед — прошепнах с ъгълчето на устата си.

— Искаш ли... да отидем някъде? — попита Дани. — В парка? В търговския център? Да ме разведеш насам-натам.

— Добре — отговорих веднага.

После си спомних, че Тарани бе обещала този следобед да ми помогне по математика.

— Ами... ъъ... Тарани... нали няма да се разсърдиш? — погледнах я умолително.

Тя въздъхна.

— Добре де, ще мина по-късно. Към седем става ли?

— Ти си върхът! — леко стиснах ръката ѝ с благодарност.

После, разбира се, замръзнах като идиот — не знаех какво да правя по-нататък.

— Ъъ... къде искаш да отидем? — попитах го най-сетне.

Дани се загледа в уредбата, която едното момче от „Шефилд“ бе понесло на рамо.

— Сигурно знаеш къде може да се намери такова нещо — отвърна той. — Наистина ми харесва.

Изненадах се, че все още си няма уредба. Момчетата, които танцуват като него, обикновено тренират постоянно и навсякъде — в търговските центрове, по паркингите или на всеки ъгъл, подходящ за целта, поне докато някой собственик на магазин не дойде да ги изгони.

— Разбира се, че знам — казах. — Можем да отидем до „Ханидю“. Там има няколко много свестни магазина.

Докато се отдалечавахме, дочух някои от учениците да си приказват зад нас.

— Ама кое е това момче?

— Не знам — рече един от брейктанцърите. — Той дойде, погледа ни малко и после затанцува с нас. Обаче какви движения знае само!

— Направо не е истина!

Обърнах се назад. Тълпата вече беше разбрала, че шоуто е свършило. Но едно момче продължаваше да си стои там, загледано след мен и Дани. Мат.

Между нас всъщност нямаше нищо. Мат се държа мило с мен в няколко ситуации и това беше всичко. Но пък той си е от тия хора, дето са мили с всички. Аз смятах, че е *готин* и не е като останалите. Но защо тогава се чувствах виновна?

Леко объркана му махнах с ръка. Той ми отвърна със същото. После се качи на колелото си и изчезна. Повлякох Дани към търговския център „Ханидю“, за да огледаме уредбите.

* * *

— Значи така — започна Тарани, когато по-късно същата вечер остави учебниците по математика на бюрото ми. — Как беше?

— Кое как беше?

— Срещата.

— Не беше среща, Тарани! Просто го разведох насам-натам.

— Ама да, естествено.

— Той е нов тук.

— Разбира се.

— Само се държах... добросъседски.

— Хммм.

— Тарани!

— Какво?

— Ще престанеш ли да ме гледаш по този начин?

Тя се ухили.

— Продължавай все така упорито да си играеш с косата и тя ще щръкне повече и от моята.

Пуснах кичура, който навивах около пръста си. Не го правя постоянно, а само когато съм объркана. Което напоследък си беше в деветдесет и пет процента от времето.

— Твоята коса не стърчи — забелязах аз.

— Затова е на плитки. Следващата страхотна идея. Но я не сменяй темата. Какво му харесваш? Искам да кажа, освен дето е страшен танцьор и много прилича на ДжоДжо.

Точно сега ДжоДжо и новият му сингъл „У мен е силата“ се мъдреха на корицата на всяко музикално списание, което искаше да мине за модерно.

— Вярно, че много прилича — промърморих. Едва сега осъзнах приликата. — Но той не е... искам да кажа, ние не... аз наистина не... а просто бях...

— Охо — обади се Тарани. — Май си хлътнала.

— Стига де! Престани да ме дразниш!

За миг Тарани стана прекалено сериозна.

— Уил, това направо не си ти.

— Че защо? Защото това момче ме харесва?

— Не бъди толкова докачлива. Знаеш точно какво исках да кажа. Просто си мисля, че с Мат ще се чувстваш по-добре.

— Ох. Проблемът е, че всъщност не съм с Мат, ако случайно не си забелязала. Дани обаче е съвсем наясно, че съществувам. Дори сякаш му харесвам. А и с него е забавно, Тарани. Това да не би да е престъпление?

— Не.

— Ами тогава какво? — отворих учебника по математика. — Сега можеш ли да ми обясниш този корен квадратен или какъвто е там, а? Ей това наистина ще ми е от полза.

— Хммм.

Но тя не започна да ми обяснява — поне не веднага. Вместо това продължи да ме гледа странно загрижено.

— Какво има? — попитах най-сетне.

Тя въздъхна.

— Нали няма да се ядосаш?

Беше мой ред да въздишам.

— Ти си най-добрата ми приятелка. Сестра Пазителка. Защо да ти се ядосвам? — малко се позамислих. — Искам да кажа, кога съм ти се ядосвала истински?

— Ами просто... не съм сигурна, че той е безопасен.

— Безопасен ли? О, моля те, Тарани. Че какво би могъл да направи? Да ме затвори в тъмница? Или да нахрани с мен чудовището, което е взел за домашен любимец?

— Не го казвай пак — срязва ме Тарани. — Дори и на шега. Знаеш, че с нас понякога наистина стават странни неща.

Това си беше вярно. Беше резултат от това да си магьосница и Пазителка на Кандракар. Понякога сякаш ние петте — аз, Тарани, Ирма, Корнелия и Хей Лин — носехме на гърбовете си светлоотражателни табелки с надпис: „Неприятностите, моля, на опашка. Ще бъдете обслужени веднага щом персоналът се освободи“. Но Дани не създаваше проблеми. Той изглеждаше прекалено... е, обикновен може би не беше точната дума, но поне нямаше дълги кучешки зъби, челюсти или повече глави и по нищо не приличаше на онези създания, с които си бяхме имали вземане-даване навремето.

— Той е просто момче — казах. — А и се предполага, че аз съм магьосница. Със сигурност ще успея да се справя с един тийнейджър брейктанцър. Дори и с такъв, който много прилича на ДжоДжо.

Лампите замъждукаха, после пак светнаха ярко... и токът спря окончателно. Кански писък се чу от кабинета, където майка ми работеше на компютъра си.

— О, не! Не мога да повярвам. Не отново!

Малко след това тя тихо почука на вратата ми.

— Уил, моля те. Когато токът дойде, ще можеш ли да направиш оная твоя компютърна магия? Иначе два часа труд ми отиват на вятъра.

— Ще опитам.

Мама нямаше предвид истинска магия, а просто си мислеше, че съм наследила компютърните ѝ умения и ги усъвършенствам.

Тя въздъхна:

— Знаеш как е — истинските жени не си правят резервни файлове. Те просто изпадат в нервна криза и плачат.

Тарани се изкиска. Мисля, че и мама се усмихна, но в мрака не можех да съм сигурна.

— Идвайте в кухнята — рече тя. — В термоса има малко чай, а аз ще запаля някоя свещ. Надявам се все пак електроснабдяването да се нормализира. Иначе в града няма да остане нормален компютърджия.

Беше ми приятно да поседя в тъмната кухня с мама и с Тарани и няхах нищо против да поотложим за известно време квадратните корени. Съзнавах обаче, че Джеймс и Фрида, компютърът Джордж и Били, старият ни телевизор, както и всички останали уреди, бяха уплашени, а когато мама беше наблизо, не можех да ги успокоя.

— Много е странно, нали? — обадих се, докато отпивах от чая.
— Какво всъщност става? Деветдесет спирания на тока за една седмица, а? Някой трябва да направи нещо.

Хванах насочения към мен поглед на Тарани. Тя кимна бавно:

— Да, някой наистина трябва да провери какво става.

3

ЕЛЕКТРИЧЕСТВО И ВОДА

— Днес вече прекалено много хора имат климатици — каза Корнелия. — И компютри. И сушилни за пране. И около милион други уреди, всеки от които използва много електроенергия.

— Обаче още не е чак толкова горещо, за да са включени климатиците — възрази Хей Лин. — Мисля, че Уил е права. Това не е нормално.

Бяхме се събрали в изоставена сграда на няколко преки от търговския център „Ханидю“. Тя в никакъв случай не беше сред забележителностите, показвани по време на панорамна обиколка на Хедърфилд. По-скоро приличаше на дълбока дупка в земята с няколко бетонни колони, без покрив и с много плевели и ръждива на цвят вода. Не беше от местата, на които виси среднестатистическият тийнейджър. Но имаше едно предимството — през повечето време тук нямаше никого, което на практика я правеше привлекателно място за нашите упражнения. Да не би да мислите, че ние нямаме нужда от тренировки? Помислете пак!

— Ами тогава? — обади се Ирма. — Ние какво да направим? Да питаме ли Оракула?

— Я стига — отреза я Корнелия. — И как ще стане това? Почтени Оракуле, компаниите за ток и вода в Хедърфилд си имат сума ти неприятности, бихте ли били така любезен да им помогнете малко? В случай че не сте чак толкова зает да се занимавате със съдбата на цялата Вселена.

Формулиран така, проблемът изглеждаше прекалено дребен, за да занимаваме Оракула с него.

— Така си е — продължи Корнелия. — И вероятно ще ни каже да се справяме сами. Както обикновено.

Това го каза с известна доза гордост и аз не можех да не се усмихна. Наистина Оракулът рядко се намесваше пряко, но по някакъв

начин ни караше да вярваме, че ако ние самите сторим най-доброто, ще можем да решим и най-заплетения проблем.

— Обикновено след като говорим с него, поне знаем какво се предполага да оправим — рече Тарани. — Но ако това тук не са просто сризове в енергозахранването, нямам никаква представа какво са, нито знам защо стават.

— Уил... ти не можеш ли да го попиташ? — обади се Ирма.

Намръщих се.

— Искаш да кажеш да питам тока ли? Самата енергия? Бих могла да опитам, обаче... електричеството всъщност няма памет. Ако го има, значи е тук, когато спре, просто го няма. Включ-изключ. С повече късмет бих могла да питам... о, не, не знам, може би един от трансформаторите на електроцентралата. Ако нещо толкова голямо въобще си направи труда да говори с мен. Но нямам никаква представа как да се доберем дотам.

— Сигурно може да отидем да разгледаме — предположи Хей Лин.

— Аз ще разбера — зарече се Тарани. — Сега ще се упражняваме ли, или не? Вече става късно.

Потренирахме още известно време. Правим го по различен начин. Понякога се опитваме да накараме нашите стихии да работят заедно над сложни неща като астралните близнаци. Това е наистина фина работа, обаче е и доста страшна — да създадем двойничка на някоя от нас или пък на всички нас. Да гледаш астралната близначка е все едно да гледаш себе си — и това е страшното. Тя се движи като теб, говори като теб — изобщо прави това, което ти би направила. Веднъж създадох една, която вършеше всичко наопаки, но това е друга история.

Друг път се опитваме да се изненадваме една друга. Ако те нападнат по магически начин, трябва да можеш да реагираш бързо — все едно нападението е физическо. Повярвайте ми, атакували са ни достатъчно често, за да сме наясно, че се нуждаем от упражнения. Сякаш правим спаринг — също като боксьорите.

Ето как след половин час се озовах във въздуха върху огромна водна струя, която ме подхвърляше, подобно на топка за пинг-понг върху фонтан.

— Добре, Ирма — извиках аз. — Спечели си точката. А сега ме свали долу.

Но тя не го направи. Беше прекалено заета да се търкаля по земята, превивайки се от смях.

— Вече съм мокра — продължих. Всъщност бях вир-вода. А и захладняваше все повече. Плюс това не обичам височините кой знае колко.

А Ирма се кикотеше като луда, без изобщо да даде знак, че ще обуздае водния си гейзер. Е, стига толкова. Призовах Сърцето на Кандракар в ръката си.

То е постоянно с мен. Когато искам да бъде видимо, прилича на кристален медальон, излъчващ искряща светлина. Сърцето е това, което ни обединява. В него всичките природни стихии — Вода, Огън, Въздух и Земя — се концентрират под формата на чиста енергия. Струва ми се, че точно тази негова способност да обединява, ме прави водачка на групата УИЧ. Смятах да напомня това на Ирма.

Но не можех — а и не исках — да я нападам със Сърцето. Но щях да ѝ попреча да използва силите, дадени ѝ от него. Без тях Ирма все още би имала някаква магия в себе си, но щеше да е почти безсилна.

Щом Сърцето засвети в синьо и зелено, водният гейзер леко потъна надолу. Останаха само капчици вода. А аз се озовах седнала — много мокра и измръзнала — на калната земя.

Ирма спря да се хили.

— Извинявай — рече тя. — Малко се поувлякох. Но изражението на лицето ти...

— О, да, ха-ха — сопнах се. — Много смешно — изтраках със зъби.

Тарани докосна мокрия ми ръкав.

— Почакай малко — тя се концентрира и смръщи лице.

От дрехите ми почна да се вдига пара. След няколко мига те вече бяха сухи. Миришеха малко странно — като нещо, което е преседяло в спортния ти сак прекалено дълго, но се бях постоплила. Едно от предимствата Повелителката на Огъня да ти е приятелка.

Ирма ме прегърна.

— Извинявай. Прости ми. Нали още сме приятелки? Моля те! — погледът ѝ се премрежи, в това е много добра. — Моля те-моля те-

моля те-моля те-моля те?

Никога не успях да се сърдя дълго на Ирма. Ухилих се.

— Добре де, добре. Като си такава противна водна вещица.

Отново отворих Сърцето за нея. Ирма въздъхна доволно, щом цялата власт над стихията ѝ се възвърна.

— Така е по-добре — отбеляза тя. — Така съм повече аз.

Небето се смрачаваше. Уличните лампи светнаха.

— Време е да се прибираме — обади се Хей Лин. — По-добре отново скрий Сърцето, Уил.

В сенките нещо се раздвижи. Всички се сепнахме, а Тарани зяпна с отворена уста:

— Ау! Каква котка! Виждали ли сте друга толкова голяма, а?

Котката вече я нямаше — беше изчезнала яко дим. Отново направих Сърцето невидимо, благодарни, че неочакваният ни посетител се е оказал само едно животинче.

— Повече приличаше на дребна пантера — обади се Корнелия. — Я вижте следите от лапите ѝ!

— Само си помисли колко котешки консерви влачи стопанинът ѝ вкъщи всяка седмица — изкиска се Ирма. — Бедният човечец сигурно има хронична херния.

Тогава ми просветна, че в котката имаше още нещо странно — не само размерите ѝ.

— Друг път виждали ли сте котка с такива очи? — попитах. — Толкова сини?

Ирма сви рамене.

— Може би беше сиамка. Зарежете я тая котка. Аз съм гладна. Кой иска да хапне малко пица на път за вкъщи?

* * *

На другия ден, точно след като се върнах от училище, на вратата се похлопа енергично. Беше Дани.

— Ела — каза той, а очите му блестяха. — Искам да ти покажа нещо!

Нещото се оказа чисто нова уредба и камара компактдискове.

— Значи си я купил — възторгнах се аз. — Страхотно. А какво казаха родителите ти?

— Ами те не... в чужбина са. Няма да ги има още няколко седмици.

— Ама тогава ти си съвсем сам?

Бях напълно изненадана. Не че той не приличаше на човек, който може да се грижи за себе си, ама все пак беше... малко странно.

Както и апартаментът. Знаех, че току-що се е нанесъл, но дори и при това положение беше прекалено празен. Да не кажа направо гол. Освен уредбата и новите дискове, имаше малък транзистор, един стол, който сякаш бе останал от предишния наемател, и камара вестници и списания. Забелязах, че на корицата на едно от тях се мъдреше ДжоДжо.

Дани сложи един диск в уредбата и я пусна. Гласът на ДжоДжо отекна в празния апартамент.

Аз имам силата, не спирам аз / аз имам музика, върхът съм аз...

Дани започна да танцува.

— Хайде — повика ме той с пръсти. — Не е ли страхотно?

— Да, но... — стоях си там съвсем неловко. — Аз... не танцувам брейк особено добре.

— Кого го интересува? Хайде. Ще те науча на някои движения.

Усмихна ми се — такава мила усмивка. Усмивка, която сякаш казваше „можеш да правиш каквото си искаш“. Която казваше „а това е просто за удоволствие“.

— Хайде, светкавично момиче — повтори той.

Изведнъж спря да ми пука, че не съм най-добрата танцьорка на света. Онова, което той правеше, беше толкова завладяващо. Опитах се да го повторя. Не успях кой знае колко. Разсмях се. И пак пробвах. Към края на парчето танцувах брейк. Или нещо такова.

— Още едно? — попита той, а в очите му играеха пламъчета.

Е, защо пък не?

Танцувахме близо два часа. На финала бях останала без дъх от смях и разтривах едно-две натъртвания, получени от по-смелите движения, на които той се бе опитал да ме научи.

— Мисля, че ще се справя с брейка — обобщих.

— Определено. Вече си твърде добра — не добави „за момиче“, както биха направили мнозина от съучениците ми.

Със съжаление погледнах часовника си:

— Трябва да си тръгвам. Мама ще се върне всеки момент, а ѝ обещах днес да вечеряме заедно.

И грабнах суичъра, който бях свалила, като се поразгорещих от танците.

— Чакай — спря ме той. — Свободна ли си утре?

Замръзнах с ръка на бравата.

— Тъ... — тъпо изчервяване! — Кога?

— Утре вечер? Ти беше толкова мила с мен, като ме поразведе насам-натам. Затова бих искал да те заведа някъде. Какво ще кажеш за „Карнавалния залив“? Обичаш ли да ходиш там?

О, помислих си. Това звучи като среща. Истинска, истинска среща. С Дани. Дали ще ми хареса?

— Благодаря — казах. — Да, аз... много ще ми е приятно.

Лицето му светна от неустоимата му усмивка, преливаща от жизнерадост и енергия.

— Супер!

* * *

И естествено, в обедната почивка на другия ден при мен дойде Мат, за да ме дообърка.

— Дядо ми ни е поверил цяло котило кученца — започна той.

— Тъ... о... — отговорих. Адски интелигентно.

— Кокер шпаньоли — добави Мат — Козината им е толкова мека и копринена, направо няма да повярваш. Чудех се... дали ще искаш да ги видиш?

— Тъ... кога?

— Довечера. Свободна ли си?

О, не.

— Тъ... не мога — рекох. — Имам... ами аз трябва... наистина съжалявам...

— Хей, споко — каза той. — Просто си помислих, че ще искаш да ги видиш.

Бих искала, казах си. Попитай ме пак. За утре вечер. Или за друга вечер. Моля те.

Но той вече беше изчезнал — смееше се с няколко по-големи момичета от неговия клас.

Мат само са опитва да бъде мил, казах си. Ако наистина иска да се срещнем, нямаше да се откаже толкова лесно. Би предложил друг ден. Или не?

4

ВЛАКЧЕТО НА УЖАСИТЕ

В небето прогърмя суха гръмотевица. Въздухът около нас беше съвсем неподвижен. Косата ми като че ли беше щръкнала от статично електричество, сякаш водеше свой, независим живот.

— Мислиш ли, че ще вали? — попитах.

Дани поклати глава.

— Не — той прозвуча съвсем убедено. — Няма да вали.

Усмихна ми се с великолепна, въодушевена усмивка. Изглеждаше все едно не може да си намери място.

— Хайде, тук има толкова забавни неща!

„Тук“ беше „Карнавалният залив“ — лунапаркът в началото на хедърфилдското пристанище. Леката извивка на огромното виенско колело блестеше като диамант на фона на притъмняващото тъмносиво небе. Навсякъде се усещаше ароматът на пуканки.

— Тези изглеждат забавни — Дани посочи към няколко облачета розов захарен памук. — Искаш ли един?

Поклатих глава.

— Захар и въздух — рекох. — Точно на това не му викам истинска храна. Но можем да си вземем хамбургери. Гладен ли си?

— Не. Не още. Я виж там. Хайде да ги пробваме!

Блъскащи се колички. Е, и защо не? Навремето ги обичах. А с Дани можеше и да се окаже забавно.

— Ето — той ми подаде една зелена банкнота. — Ти плащай.

— Дани, ама това е стотачка!

Той се ухили.

— Е, според мен трябва да стигне, нали така? Дръж я ти. И ми кажи, като свърши.

Неуверено се загледах в банкнотата. Изглеждаха прекалено много пари за човек като Дани, че да се пръскат насам-натам толкова безгрижно. Ами ако това бяха всичките му домакински разходи за една седмица? Неговите родителите му пращали пари, беше казал. Но той

се държеше така, сякаш не знаеше нито колко пари са това, нито каква е тяхната стойност. Кълна се, понякога човек би си помислил, че той не е от този свят.

Обаче за едно нещо бях права. На блъскащите се колички с Дани беше голяма веселба. Хвърчахме от единия до другия край — заплаха за всичко и за всички. Дани изобщо нямаше инстинкт за самосъхранение — за трийсет секунди поне шестима други шофьори вече искаха да ни го върнат. Само че някак не успяваха — колата ни беше толкова бърза, колкото и техните, но Дани въртеше волана със светкавична скорост, плъзгаше се насам-натам, на едно място правеше лудешки завои, на друго облизваше края на ограждението. От антената горе над нас се сипеха искри като гаснещи фойерверки. Дани се смееше и викаше като петгодишно хлапе. Не можех да се удържа да не се смея и аз, а от един момент нататък и останалите шофьори запищяха и се закискаха. Беше заразително — Дани беше толкова жизнерадостен във всичко, което правеше, и така се радваше, че почти всички останали също прихващаха от неговото настроение. Въртяхме и въртяхме обиколки — мисля, че момчето на касата ни остави да караме много по-дълго, отколкото трябваше, само за да види какво ще стане.

Когато най-последно слязохме, три момчета от други коли стиснаха ръката на Дани и го потупаха по рамото. Той се ухили, а очите му блестяха. Загледах се в него и реших, че никога досега не съм срещала някого, който така истински да се наслаждава на живота.

Купих си кока-кола и го попитах:

— Не искаш ли нещо?

Той поклати глава.

— Не съм жаден.

Вече беше готов за следващото забавление.

— Хайде да отидем там — посочи влакчето на ужасите.

Платих с парите на Дани и седнахме в едно от вагончетата. Задаваше се гръмотевична буря и нямаше кой знае колко хора, затова се оказахме сами. С подходящо призрачно изсвирване влакчето се отправи към първия тъмен тунел, който трябваше да прилича на изоставена мина. Стомахът ми се сви от неочакваното стремително спускане и аз се вкопчих в преградата, за да се задържа на място. Дани се разсмя — смях приятен, гальовен и успокоителен като топло одеяло.

Влакчето запухтя по стръмно изкачване — нагоре, нагоре, нагоре... един скелет с брадва в ръка замахна към нас, потраквайки леко с кости, после изчезна. И ние го последвахме. Усетих струя студен въздух с миризмата на машинно масло, която развя косата ми, и стомахът ми пак се преобърна. Като допълнителна изненада в края на спускането ни очакваше локва вода. Остър завой. След това паяжини. Не ги очаквах и бясно заизтривах лице. За момент призрачна зелена светлина разкри хиляди паяжини с паяци, големи колкото дребни кучета.

— Хубаво — измърморих.

Помислих си, че е добре, дето съм аз, а не Тарани. Не ме беше страх от паяци... чак толкова много.

Изведнъж просветна лека искра. Наоколо всичко запримигва. След това влакчето неочаквано спря и светлините угаснаха.

О, не, помислих си, не отново. А да не би това да е част от атракцията? Не. Бях усетила напрежението и срива в захранването, бях усетила, че токът се излива...

... В Дани.

Сърцето ми спря от шока за миг.

— Дани?

Никакъв отговор.

— Дани, добре ли си?

Протегнах се да потърся ръката му. Не можах да я намеря. Къде беше той? Ами ако... ако той... Ръцете ми трепереха. Толкова силен токов удар щеше да го убие.

— Дани!

Но... къде бе той? Защо не отговаряше?

В изкуствената мина беше дяволски тъмно. Не виждах дори собствената си ръка. Страхът за Дани направо ме разкъсваше и можех да сторя само едно-единствено нещо.

Извадих Сърцето.

Нежната му светлина проби през искрящите паяжини. Мястото до мен беше празно.

Някакъв звук ме накара да се обърна. В задната част на вагончето зад мен стоеше Дани, балансирайки като акробат. За първи път не се усмихваше.

— Извинявай — много нежно протегна ръце от двете страни на лицето ми.

Извинявай ли? Но...

После енергията експлодира в мен и аз загубих съзнание.

* * *

— Госпожице? Госпожице, добре ли сте?

Беше ми студено. Устата ми беше пресъхнала. Всичко ме болеше. Какво се бе случило?

— Дайте едно одеяло насам! Госпожице, чувате ли ме?

— Да — промърморих аз и се опитах да отворя очи. Какво беше това... това ужасно чувство?

Някакъв непознат се бе навел над мен — човек с весела червено-жълта униформа. На джобчето на ризата му пишеше Лунапарк „Карнавален залив“.

„Карнавалният залив“. Влакчето на ужасите. Дани.

Трескаво се заоглеждах, най-после осъзнала защо се чувствам толкова зле.

Дани го нямаше.

Както и Сърцето.

5

ВЪЛШЕБНАТА ДУМИЧКА

Нямаше начин да се измъкна. Не и преди да ме прегледа лекар, както казаха.

— Някой видя ли момчето, с което бях? — попитах. — Ей толкова високо, кестенява коса, много сини очи?

Никой не го беше виждал.

— Той ще се върне — каза човекът от персонала на „Карнавалния залив“, който ме бе намерил. — Сигурно е тръгнал да търси помощ.

Гледаше ме толкова съжалително и определено си мислеше, че Дани е абсолютен страхливец, щом така е изоставил приятелката си. Не можех да му кажа, че стореното е много, много по-лошо.

Най-лошото.

Не спирах да треперя. Отвътре се чувствах куха. Празна и черна.

Най-после намериха лекарка, която ми провери пулса и кръвното и светнат с малко фенерче в очите ми. Обясних й, че не, не съм си ударила главата и не, нямам проблеми с дишането. Обаче не можех да спра да треперя.

— Случайно да сте клаустрофобичка? — попита тя.

Едва не й казах „не“, но после размислих. Тя нямаше да ме остави да си тръгна без някакво обяснение, а съвсем не можех да й разкажа какво точно стана. Клаустрофобията щеше да свърши работа.

— Малко — отговорих. — Е, всъщност не чак толкова малко.

И тя прибра фенерчето си в джоба.

— Уплашихте ли се, когато токът в тунела спря?

Кимнах и си казах, че не лъжа чак толкова — наистина се бях уплашила; ужасно ме беше страх, че нещо се бе случило с Дани. А през цялото време той се е подготвял да... Стомахът ми се сви при тази мисъл и аз си поех дъх на пресекулки.

Тя ме погали по ръката.

— Успокой се, Уил. Мисля, че разбрах какво е станало. Толкова си се уплашила, че си започнала да дишаш прекалено учестено и кислородът просто не ти е стигнал. Ако това се повтори, просто се концентрирай върху дишането. Дишай бавно, дълбоко. И ще се справиш.

— Благодаря.

— А сега има ли кой да те заведе вкъщи? Още си в шок.

Накрая човекът от персонала изяви желание. Но когато се озовахме през няколко блока от нашия, токът спря повторно и в центъра на Хедърфилд настъпи адско задръстване, затова казах, че ще се прибера пеша. Всъщност затичах. Трябваше да се добера до апартамента на Дани. Трябваше да хвана този двуличен, лъжлив крадец преди той...

— Уил!

Тарани. И Корнелия. И Ирма. И Хей Лин.

Всички чакаха пред нашия блок. Изглеждаха... някак вцепенени.

— Уил, какво стана? Ние... всички ние имахме ужасно предчувствие. Но като дойдохме тук, теб те нямаше. И те чакаме... Уил, какво има?

Не можех да им кажа. Просто не можех.

Но трябваше.

— Дани беше — гласът ми прозвуча мъртвешки дори в собствените ми уши. — Той... той открадна Сърцето.

* * *

Корнелия прилепи ръка към вратата на апартамент 26 Б. Ключалката поддаде. Това е един от специалитетите ѝ — да мести предмети със силата на мисълта си.

Всички влязохме вътре. В коридора Хей Лин светна с фенерчето си. Никой. Нищо. Нито дрехи, нито обувки. Същото — в кухнята. И в хола. Празно. Е, беше си повече или по-малко празно дори когато Дани живееше тук. Но сега той очевидно беше изчезнал. Въпросът беше къде.

— Боже мили! — Корнелия бе останала без дъх. — Вижте!

Тя насочи фенерчето си към нещо, което някога е било електрически контакт. Сега от него беше останала само почерняла, изгоряла и застинала на мехурчета пластмаса. Както открихме, същото бе положението и с всички други контакти в апартамента. А на голия дървен под в хола се бе появил голям черен кръг, около метър в диаметър.

— Какво ли е станало? — обади се Хей Лин. — Какво е направил *той*?

В замъгления ми мозък беше започнало да просветва. Не знание или логика, а по-скоро инстинкт.

— Спиранията на тока — казах аз — Бил е Дани. Не знам защо или как, но той трябва да има нещо общо с това.

Спомних си онзи ужасен момент, когато бях усетила как цялата електроенергия около нас се излива в Дани.

— Няма ли го?

Гласецът беше много тъничък и трепереше. И не принадлежеше на никоя от нас.

Подскочих. Мисля, че всички посочихме. Лъчите на двете фенерчета, които бяхме светнали, запретърсваха стаята.

— Там — рекох. — На полицата, под прозореца.

Беше транзисторът на Дани. Малък, спретнат, електриковосин. Като очите му. Не. Точно сега не исках да си мисля за очите на Дани.

— Видя ли го да си тръгва? — попитах.

— Дори не каза „довиждане“.

Твърдението беше придружено от малко статично електричество и от треперива цигулкова пиеса.

— Замина. Просто замина. Остави ме. Остави ме съвсем самичко — цигулките затрептяха още по-силно.

— Къде отиде той? — обади се Корнелия.

Синьото радио не й обърна внимание. Остана само траурната музика. Корнелия ме погледна.

— Ти го питай. Трябва да знаем.

— Моля те — опитах аз. — Наистина е много важно. Къде замина Дани?

— Съвсем самичко. А толкова се стараех. Но не. Не му стигах! И той замина с *нея*.

Последната дума излезе толкова киселинна, че се зачудих дали не е такъв вкусът на батериите му.

— С нея ли? — в отговор усетих пристъп на ревност. — Коя нея?

— Онази голяма, грозна, вулгарна шумотевица, която си взе! Бум-тряс. Бум-бум-бум. Никаква класа. Никаква култура. Само децибели и безвкусица. Но предполагам, мъжете са такива.

Уредбата. Транзисторът говореше за уредбата. От ума ми излетяха всякакви представи за това как Дани се киска зад гърба ми с някое хърбаво момиче с лице на модел, което изглежда хиляди пъти по-добре от мен. А после ми се прииска сама да се сритам, задето изобщо съм си помислила нещо такова пред прага на истинска катастрофа. Всъщност тя вече беше факт — Сърцето го нямаше.

— Какво стана? — продължих разпита.

— Той се превърна в светлина.

— В какво?!

Транзисторът изхлипа погребално.

— Точно това стана. Нахрани се и после се превърна в светлина.

— Нахрани ли се?

— От контактите — обясни синьото радио, сякаш това беше очевидно и абсолютно разумно. Но за него, естествено, си беше. То също живееше от онова, което Джеймс обикновено нарича „по-чисти форми на енергия“. Ала Дани?

— Искаш да кажеш, че той... се храни с електричество? — изрекох го само за да съм сигурна.

— Разбира се. И какъв апетит има това момче!

Ако имаше лице, транзисторът щеше да сияе. Фоновата музика стана по-плътна и някак майчинска, малко като фагот с други духови инструменти.

Ние петте се взирахме една в друга.

— Е — меко обобщи Хей Лин, — каквото и да е, той определено не е човек. И силно се съмнявам, че е от този свят.

* * *

Седяхме в моята стая и мрачно преценявахме възможностите. А те бяха отчайващо малко.

— Трябва да говорим с Оракула — настояваше Хей Лин.

Не можех да споря за това. Адски ми беше противна идеята да застана пред него и пред Съборния храм и всички да разберат каква глупачка съм била. Колко безотговорна. Колко... колко лоша Пазителка на Сърцето съм всъщност. Чувствах се сива. И празна. И засрамена.

Нещо се отърка в ръката ми. Моят съсел. Сви се на топка в скута ми, без да помръдва — нещо съвсем необичайно за него. Обикновено е ненормално подвижен за съсел. Всъщност е цяло бедствие, от което на мебелите понякога им идва множко. Но точно сега топлото му телце ми беше голяма утеха. Нежно погалих меката козинка.

— Ама наистина трябва да го направим — повтори Хей Лин.

— Хммм — обади се Ирма. — Обаче има една дребна подробност. Как ще стигнем дотам без Сърцето?

Отново се втренихме една в друга. Този проблем изобщо не ми бе хрумвал. Но Ирма беше права. Преди, когато пътувахме до Кандракар или където и да било извън нашия свят, Сърцето винаги участваше.

Мисля, че едва в този миг осъзнах размера на катастрофата, която бях предизвикала. Дотогава, струва ми се, се бях чувствала като дете, което е направило нещо наистина лошо, но все още си мисли, че възрастните някак ще го оправят.

Но ако не можехме дори да стигнем до Оракула? Ако никога не успеехме да си върнем Сърцето? Кой щяхме да бъдем без него? И какво щеше да стане с Кандракар? Можеше... можеше ли Дани — или който и да беше той — наистина да застраши самия Кандракар?

— Вече дори не сме истински магьосници — прошепнах аз.

Лошото беше, че не го бях причинила само на себе си, но и на всички останали. Ако Сърцето наистина беше изгубено... Дори не смеех да си помисля какво щеше да стане с равновесието между Доброто и Злото във Вселената.

— Уил... — Тарани неуверено положи ръка върху моята. — Не го вземай толкова навътре. Ще измислим нещо.

Не плача много често. Но ми стана ясно, че ако още секунда поседя така и Тарани е толкова мила с мен, ще имат нужда от парцал и кофа, за да подсушат пода. Гушнах по-здраво съсела и станах.

— Къде отиваш? — попита Ирма.

— Трябва да пийна малко вода — предъвках в отговор и се отправих към кухнята на гумените си крака.

Съселят се измъкна от ръцете ми. В момента изобщо не ме беше грижа дали ще изгризе цялата тапицерия вкъщи. Пуснах студената вода, протегнах ръце под нея и после ги притиснах към лицето си.

— Госпожице Уил?

Джеймс. Е, поне той все още ми говореше.

— Да?

— На долния ми рафт има малко течен шоколад.

Течен шоколад. Вечното лекарство, когато ми е криво. Сигурно наистина съм изглеждала ужасно, щом Джеймс ми предложи такава нездравословна храна.

— Благодаря.

— Ще си вземете ли малко, госпожице?

— Не точно сега, благодаря.

Това не беше криза, която да удавиш в захар и наситени мазнини. Всъщност от подобна мисъл малко ми се догади. Бавно избърсах ръце в кухненската кърпа. Беше ме страх да се върна при другите. Който е казал, че споделеното нещастие е половин нещастие, не е имал моите проблеми. Щом погледнех четирите момичета и като знаех какво съм им причинила, се чувствах четири пъти по-виновна.

Джеймс прочисти гърло по най-подходящия за един иконом начин.

— Хм-хм. Госпожице Уил?

— Да, Джеймс?

— Нали знаете, винаги може да използвате вълшебната думичка.

Каква вълшебна думичка? Не знаех заклинание, което да върне сърцето или да ни отведе в Кандракар. После изведнъж разбрах какво има предвид.

— Тоест... просто да кажа „моля“?

Той се поусмихна:

— Доста често върши работа.

Докато размишлявах върху това, се върнах в стаята, където останалите стояха точно толкова унили, колкото и преди. Е, казах си, струва си да опитаме.

— Момичета, имам идея. Или нещо подобно.

Ирма и Тарани вдигнаха очи. Другите две дори не помръднаха.

— Така ли? — запита Тарани. — Що за идея?

— Ясно ми е, че не можем сами да се доберем до Кандракар. Но ако помолим Оракула да ни пренесе там? Да го помолим много учтиво, естествено.

— Смяташ... че той може да ни чуе?

— Защо не? Изглежда знае повечето неща, които стават из световите.

Те потънаха в размисъл.

— Няма да навреди, ако пробваме — най-сетне рече Ирма.

— И какво да направим? Просто... да затворим очи и да си го пожелаем? Или какво? — Хей Лин вече седеше на леглото ми по-изправена отпреди.

Аз свих рамене:

— Мислех си... може би да се хванем за ръце. И петте. Да го направим заедно.

Дори и без Сърцето, както ми се струваше, заедно ще сме по-силни.

Хей Лин се плъзна от леглото и седна на пода до Тарани с кръстосани крака.

— Дадено — просто каза тя.

Ирма и Корнелия също седнаха долу. Аз огледах кръга. Толкова сме различни. Тарани — тиха и замислена, а на моменти и малко нервна. Ирма — жизнена и забавна, но понякога попрекалява. Корнелия е най-чувствителната и скептичната към странни идеи. Хей Лин е толкова бодра и енергична, винаги е в добро настроение. Или почти винаги. Но сега не изглеждаше особено щастлива. През повечето време, когато сме заедно, се шегуваме — най-вече Ирма — и се закачаме. И много се смеем. Сега обаче нямаше нищо такова. Всички изглеждаха малко... не знам, може би донякъде се чувстваха като мен самата: объркани и куха отвътре. Но никоя от тях не започна с „Аз нали ти казах“. Или: „Ако не беше такава глупачка“. Или: „Вината си е само твоя“.

Седнах и аз. Хванахме се за ръце. Затворих очи. Моля те, мислех си. Моля те, чуй ни. Може да съм се държала ужасно глупаво и безотговорно, но те не са направили нищо, за да заслужат това... тази празнота. Моля те.

И сякаш усетих вятър. Светлина. Нещо наистина ставаше, но не се осмелявах да отворя очи.

Смътно дочух едно тревожно „Rrrr!“ от съсела и едно тихо „Късмет, госпожице Уил!“ от Джеймс. После изчезнаха всички обичайни звуци на Хедърфилд — далечното бучене и рева на уличното движение, тихите прищраквания и стъпки, работещите телевизори в съседните апартаменти. Остана само тишина.

Добре дошли, Пазителки.

Най-после отворих очи. Горедолу имах представа от огромната зала в Съборния храм, почти безкрайно високите колони и сводестия таван, толкова далеч-далеч над нас, че можеше да бъде и самото небе. Но единственото, което наистина видях, беше лицето на Оракула.

В погледа му нямаше обвинение. Само сериозност и тихо очакване.

— Аз изгубих Сърцето — избухнах, макар да бях сигурна, че той вече знае.

Да.

— Аз... ще сторя всичко възможно, за да го върна!

Надявам се, не.

— Моля?

Надявам се да сториш само каквото е необходимо и правилно.

Обмислих за момент чутото.

— Мен... измамиха ме — продължих. И ме нараниха. И унижиха.

Последното не го казах на глас, но имах неприятното усещане, че той все пак е чул всичко.

Да.

— Той открадна Сърцето. Това не може да е правилно.

Лош късмет. И съжалявам за болката ти. Но в този миг крадецът е в по-голяма опасност от вас, Пазителки.

— Дани? В опасност?

Да.

— Но... защо?

Мислиш ли, Пазителко, че някой може да притежава Сърцето на Кандракар и да не бъде променен от него?

Спомних си мига, в който го поех за първи път, и поклатих глава. Не. Така беше. Всичко се променяше — всичко.

А онзи, който го притежава незаконно, може да се промени... опасно. И по тази причина трябва да върнеш Сърцето.

— Ала... къде е той? Какво е?

Отговорът на въпроса „какво“ е отговор и на въпроса „къде“. Той е на Нимбус, дома на слънчевите саламандри.

— Дани е... саламандър? Но той изглежда като човек. Макар и да не се държи съвсем по човешки — последното прозвуча малко погорчиво, отколкото ми се искаше.

Слънчевият саламандър е създание от енергия. Той може да приема почти всяка форма, която му харесва.

Изведнъж си спомних огромната котка с много сини очи. Дали е бил... Дани? Наблюдавал ни е, шпионирал ни е... и ме е видял да използвам Сърцето? И може би вече е кроял планове как да ме измами? Като се престори, че ме харесва, а през цялото време той... Усетих по лицето ми да се стичат горещи сълзи и гневно ги избърсах.

— Но защо го открадна, щом е толкова опасно? И как изобщо се е озовал в Хедърфилд? След като живее в този... в този свят Нимбус.

За един саламандър Сърцето свети като малко слънце. Както ярките предмети привличат свраката, така и саламандърът, усетил Сърцето, ще поиска да го притежава. Не мисля, че има друго. Надявам се да няма. Такава кражба ще е почти невинна, но Нова ще има нужда от много повече невинност, ако иска да оцелее. А как се е озовал във вашия свят... Казах, че саламандрите могат да приемат почти всяка форма. Неколцина, и то много надарени, могат изобщо да не приемат форма, а да пътуват като чиста енергия. И както светлината минава през стъкло, така и те могат да преминат от свят в свят.

Сетих се какво каза синьото радио: „Той се превърна в светлина“.

— Тогава защо не виждаме и други от тях?

Защото са дали обет. Обрекли са се да служат и да защитават своята територия и своите хора. Ако Нова е нарушил обета си, за да дойде при вас, е в още по-голяма опасност и трябва бързо да стигнете до него.

Стори ми се, че Оракулът проявява прекалена загриженост към един лъжлив крадец и мошеник. Бях бясна. Искях да си върна своето.

— Ще ни изпратите ли там?

Да.

— А кога?

На лицето на Оракула се появи усмивка.

Сега, нетърпелива моя. Сега.

6

НИМБУС

Дззззин. Дууууууууум. Тряс!

Ама че време беше на Нимбус. Страшна работа. Гръмотевици трещяха и бумтяха наоколо в разкъсаното от светкавици плътно въглено черно небе.

Светкавици...

— Значи това е имал предвид — въздъгнах аз.

— Какво? — измърмори Корнелия.

— Тъ... нищо — усещах как бузите ми горят — Просто... той каза, че косата ми била с цвят на мълния.

Тарани вдигна вежди.

— Е, поне сме сигурни вече, че сме попаднали на точното място.

Светкавиците, описващи непрекъснати зигзаги в небето, бяха най-често червени — яркоалени, които просветляваха до бяло само в средата. Това придаваше на мястото празничен дух. Фойерверки. Ракети и златни дъждове. Сякаш оставаше само да запалим факли и да запеем. Да пукаме пуканки или да ядем хотдог. Или поне изглеждаше така, докато не ни прониза първият леден повей на вятъра. Той буквално повдигна Тарани. Видях го — за миг краката ѝ се откъснаха от земята. И после започна градушката.

— Ооооо! — изпищя Ирма. — Ама те са *твърди!*

А бяха и големи. Не беше просто градушка, а сякаш по нас стреляха с ледени куршуми.

— Трябва да намерим подслон — извиках аз. — Вижте, там има светлина. Да вървим нататък.

Запрепъвахме се през бурята. С Тарани сплетохме ръце, за да не ни отвее вятърът. От лапавицата пътеката беше хлъзгава, а плътният мъх от двете ѝ страни се превърна в ниски бодливи храсти, които не обичаха да ги докосваш. Знаем го — залитнах към един и на ръката ми се появи смъдяща драскотина. А тази светлинка сякаш изобщо не се приближаваше.

Тряс. Дззззин.

От ослепителна мълния светът за миг побеля, после поаленя, накрая почерня. Препънах се и паднах на ръце и колене върху ръбестия груб чакъл. Не виждах. Нищо не виждах!

След това постепенно зрението ми започна да се връща. Само на няколко крачки пред нас весело пламтеше дънер. Мълния го бе прерязала точно по средата.

— Леле, колко беше близо — гласът на Ирма трепереше. — Не можем ли да направим нещо? Не е никак безопасно.

Усещах яда и тътена на енергията в небето. Усещах гневното напрежение като статично струпване и готовата да изригне мълния. Но да направим нещо? Не виждах как.

— Не мисля, че е възможно — отвърнах. — Не... не и каквито сме сега.

Без Сърцето, исках да кажа, но не се осмелявах да го произнеса на глас.

— Освен ако Хей Лин не може... — не бях сигурна какво. Да отвее бурята ли? Или да помоли ветровете да я пренесат някъде другаде?

Тя поклати глава.

— Вече пробвах. Но... нямам достатъчно сила без... — поколеба се, но мисля, че също не искаше да говори за Сърцето. — Просто нямам достатъчно сила — повтори.

Изглеждаше толкова мъничка, замръзнала и изгубена. Правата ѝ черна коса беше съвсем прилепнала към главата ѝ. Но невъзмутима както винаги, се поусмихна леко:

— Предполагам, че трябва да сторим като всеки друг — да намерим подслон — подсмръкна тя. — Поне всеки с малко здрав разум.

Отне ни горе-долу половин час да се доберем до светлината, която бях видяла. Гръмотевиците продължаваха да пробиват тъпанчетата на ушите ни, но поне градушката беше преминала в леден дъжд. Не бях обаче съвсем сигурна дали така е по-добре. От дъжда болеше по-малко, но пък ставахме все по-мокри. Най-сетне се приближихме достатъчно, за да видим, че светлината идваше от прозорците с кепенци на малка... струва ми се, фермерска къща, донякъде вкопана в хълма зад нея. Покривът ѝ беше толкова плътно

покрит с торф, че не можеше да се разбере къде свършва хълмът и къде започва самата къща. Минахме през бяла врата, прекосихме мокрия павиран двор и почукахме на вратата.

Тя се отвори рязко.

— Влизайте, влизайте — изръмжа боботещ бас. — И бързо, да не излезе цялата топлина... — той замлъкна изведнъж. — Боже мили, що за странна компания!

Е, ние поне нямахме рога. Беше ми на върха на езика, но не го казах. Нямах да е учтиво. Но пък рогата му бяха доста красиви. Извити като на овен и старателно полирани и лакирани. Като се изключеше и фактът, че беше... ами с прекалено много вълна, той изглеждаше почти като човек. Като набит, силен и не много висок мъж на средна възраст.

— Извинете ни — започнах. — Но не сме отгук и се надявахме да ни подслоните от бурята...

— Буря ли? — изглеждаше озадачен. — Буря ли се задава?

Разбута ни, за да погледне небето. После въздъхна облекчено:

— А, не, това е само слаба градушка. Ще свърши след няколко часа. Хайде, влизайте, влизайте, не стойте там, че ще се намокрите.

Слаба градушка ли? Сигурна бях, че от парчетата град са ни останали синини. Но нямах намерение да оспорвам поканата му. Последвахме го през коридор като тунел и се озовахме в голяма, подобна на пещера кухня.

— Госпожо Къдълфлийс! — извика той. — Госпожо Къдълфлийс, имаме гости!

Едра... очевидно жена, макар и не точно човек, се извърна от весело бумтящото огнище и тенджерата, която бъркаше, за да изгледа изненадано гостите, доведени у дома от нейния... съпруг ли й беше той?

— Боже мили! — тя възкликна точно като него. — А и толкова мокри! Господин Къдълфлийс, не стой така. Халати! Хавлии! Сапун и топла вода. Бедните агънца са съвсем подгизнали.

— Ъъ... не искаме да ви създаваме проблеми... — започнах колебливо, но тя отхвърли възраженията ми.

— Глупости. Сега свалете тези мокри неща... Що за странни дрехи?! И донесете голямата вана от миялното — посочи тя с капещия черпак.

Ирма и Тарани се подчиниха — изглеждаха толкова зашеметени, колкото и аз. Стараейки се да не се втрещвам прекалено много в грижовната ни домакиня, се огледах наоколо. От тъмните греди на тавана висяха мрежи, пълни с корени, лук и сушени плодове. На всички стени имаше полици с чаши, купи и красиво изрисувани чинии, както и емайлирани кутии с всякакви форми и размери. Със същия успех можехме и да се намираме в някоя много старомодна селска кухня у дома. Освен дето жената, бъркаща яденето, случайно имаше бяла къдрава козина почти по цялото си тяло — или поне по частите, останали непокрити от синята рокля и бялата престилка. Обаче нямаше рога. Може би само мъжете на Нимбус имаха.

Господин Къдълфлийс — толкова черен, колкото жена му бе бяла — се върна, понесъл огромна купчина пухкави халати и хавлии. Ваната, довлечена от Тарани и Ирма, бе напълнена с гореща вода от огромен меден чайник. Тя беше толкова голяма, че можеше да побере две от нас едновременно. Колкото и да обичам да се къпя, все пак малко ме беше срам просто така да сваля подгизналата фланелка и панталоните. Госпожа Къдълфлийс забеляза колебанието ми (или поне така ми се стори) и нареди на господин Къдълфлийс да направи нещо като параван от одеяло, метла и два стола, „за да оставим девойчетата малко на спокойствие“. Не след дълго всички ние се бяхме стоплили, бяхме чисти и увити в невероятно меки дълги вълнени роби.

— А сега — обади се господин Къдълфлийс, — може би ще ни кажете защо сте тук.

— След топлата храна — добави госпожа Къдълфлийс твърдо и сипа бяла кремообразна зеленчукова яхния в седем глинени купи.

— Познавате ли един саламандър на име Дани Нова? — попитах аз с надеждата, че Дани не е излъгал поне за истинското си име.

— Нова ли? — господин Къдълфлийс потърка черната си брада. — Има няколко Нова по пътя за Глумсбъри, нали, госпожо Къдълфлийс?

— Мисля, че да — отговори тя, докато пълнеше чашата си със студен сайдер. — Но не съм чувала за никакъв Дани. Това не е име на саламандър.

— О, навремето имаше и един Нова в Брамбълтън — добави господин Къдълфлийс. — Не знам обаче дали е още там. И един в Горен Смитуел.

Сърцето ми падна в петите.

— Значи Нова е често срещано име, така ли?

— Е, може би не чак толкова като Лукс или Стела, но все пак достатъчно често срещано.

— Този, когото търсим, е горе-долу ей толкова висок, има... — тогава осъзнах, че да описвам някого, който си променя формата, е доста безсмислено. *Саламандрите могат да приемат почти всяка форма, която си поискат*, беше казал Оракулът. Изобщо нямаше нужда да споменавам къдрава кестенява коса и електриковосини очи. Боже Господи, помислих си. Никога няма да го намерим. Подсмъркнах, опитвайки се да скрия няколко сълзи на отчаяние.

Мека, покрита с бяла козина длан ме погали по ръката.

— Стига, миличка, успокой се — каза госпожа Къдълфлийс. — Всичко ще се нареди. Ще видиш. А какво искате от този ваш Нова?

Ръката, която ме галеше, имаше само четири пръста и очевидно трябваше да изглежда точно така. Затова цялото преживяване си беше доста нереално. Но нежността ѝ беше съвсем истинска.

— Той... аз изгубих... той открадна... — не можех да продължа.

— Нещо твое? — в тъмните ѝ очи имаше симпатия. — Знаете ли, повечето саламандри са доста добри. Дори и ако са малко... авантюристи. Но не бихме могли да оцелеем без тях. Това го помнете! Но като видят нещо, което искат... Е, не са точно като нас. Надявам се да намерите това, което търсите, агънца.

* * *

Господин Къдълфлийс се оказа прав — градушката продължи само няколко часа. Истинските бури, каза той, могат да се проточат с дни и са много по-свирепи. Надявах се да не останем на Нимбус чак толкова дълго, за да преживеем нещо подобно.

Утрото дойде светло и влажно. Между плочите на двора бяха останали няколко парчета град — като мътни сиви перли, хвърлени в калта.

— Благодарим за всичко, госпожо Къдълфлийс — Ирма леко прегърна нашата домакиня. — Спасихте живота ни!

— О, да, може и така да е — каза госпожа Къдълфлийс. — Но се грижете за себе си. Не се мотайте навън, без да сте облечени както трябва!

Подходящото облекло очевидно беше сред основните й приоритети и, като се има предвид какво е времето на Нимбус, ясно защо. Тя беше много щедра и грижовна, затова сега всички ние бяхме топло облечени с пелерини, набързо направени от одеяла.

— И сега накъде? — попита господин Къдълфлийс, който бе настоял да върви с нас поне до следващия град. — Към Брамбълтън или към Глумсбъри?

— Натам — настоях аз, сочейки право на изток.

— Тогава към Глумсбъри.

След като мина през портата, той зави надясно. Известно време вървахме в мълчание.

— Защо натам? — най-после попита Гарани.

— Не знам — отвърнах аз. — Просто реших... че така е правилно.

— Прозвуча много убедена.

— Така ли?

Осъзнах, че наистина съм била сигурна. Изобщо не се поколебах. Изохках и спрях.

Корнелия почти се блъсна в мен.

— Какво ти става? — удиви се тя.

— Току-що... току-що разбрах. Аз знам.

— Знаеш ли? Какво знаеш?

Сложих ръка на сърцето си.

— Чувствам го. Мога да почувствам Сърцето.

Точно както слънчогледът знае къде е слънцето. Както пощенският гълъб. Знаех. Разсмях се като луда — смеех се за първи път, откакто... ами да, след влакчето на ужасите.

— Той няма да може да се измъкне. Знаем къде е. Може да бяга, но не може да се скрие...

Почувствах се все едно завивам с блъскаща се количка — точно там, на калната пътека.

— Сигурна ли си? — попита Корнелия.

Кимнах.

— Супер! — усмихна се и Ирма. — Тогава единственото, което може да ни притеснява, е как да му вземем Сърцето.

Изтрещя мълния и небето внезапно притъмня.

— Момичета — обади се господин Къдълфлийс, — да побързаме. Задава се нова градушка и трябва да стигнем до следващия подслон.

Погледнах Ирма:

— Права си. Как да вземем Сърцето, а също и как да не ни поразят мълния, преди да се доберем до него.

* * *

Валеше толкова силно, сякаш се образуваше плътно покривало пред входа на пещерата... Всъщност подслонът приличаше по-скоро на изкопана в хълма кухня. Господин Къдълфлийс ни каза, че тук има такива по всички по-оживени пътища.

— Какво имаше предвид госпожа Къдълфлийс с това, че... че няма да оцелеете без саламандрите? — зададох въпроса си след кратко колебание.

Господин Къдълфлийс изтри дъждовната вода от рунтавата си глава. Рогата му проблясваха влажни в полумрака.

— Вие откъде сте, момичета? — внимателно попита той на свой ред. — Там, където живеете, няма ли саламандри?

Поклатих глава.

— Дани е първият, когото съм виждала някога.

— А кой тогава ви пази от светкавиците?

— Ами ние имаме... нещо като устройство, което се слага на къщата.

Как точно да обясниш какво е гръмоотвод?

— Аха — рече той. — Защитен чадър. Е, предполагам, вършат доста добра работа. Но тук ние се доверяваме на добрия саламандър.

Ясно, помислих си. Естествено. Саламандрите се хранят с електричество. Значи *ядат* светкавиците. Хранят се с тях. И ако можеше да се съди по последните дванайсет часа, светкавици на Нимбус дал господ.

Господин Къдълфлийс вдигна глава.

— Отслабва. По-добре да тръгваме, ако искаме да понапреднем преди следващия дъжд.

Отслабва ли? Погледнах към все така продължаващия порой и после към приятелките си Пазителки. И той викаше на това „отслабва“?

— Ирма... — обърнах се тихо към нея. — Можеш ли да направиш нещо? Например... да ни запазиш сухи?

— Ще опитам — мрачно отвърна тя. — Но не е лесно. Сега нищо не е лесно.

Искаше да каже: „Сега, когато нямаме Сърцето“. И отново се почувствах виновна.

— Тогава по-добре недей — реших аз. — Може би е по-разумно да запазим всичките си сили за... когато наистина ще са нужни.

И така, измъкнахме се под дъжда, защитени единствено от одеялата мантии на госпожа Къдълфлийс. Те бяха от хубава плътна вълна и без тях със сигурност щяхме да сме значително по-зле. Но аз продължавах да попоглеждам непромокаемото руно на господин Къдълфлийс със завист.

САЛАМАНДРОВАТА БУРЯ

— Не — поколебах се аз. — Трябва да тръгнем натам — посочих северното разклонение на пътя.

— Сигурна ли си? — Ирма прозвуча също толкова колебливо. — Искам да кажа... та ние почти стигнахме.

В далечината вече виждахме Глумсбъри — беше толкова хубаво, толкова уютно близо, стига само Дани да беше тук. Но той не беше.

— Натам — повторих.

— Щом сте убедени, момичета — каза господин Къдълфлийс със съмнение в гласа. — Но това е пътят за Лилипонд. Боя се, че ще трябва да продължите сами, иначе няма да мога да се върна при госпожа Къдълфлийс още тази вечер.

— Колко е до Лилипонд? — мрачно попита Корнелия.

— Поне още половин ден път, при това, ако времето остане също толкова хубаво, колкото досега. Но чуйте. Защо не отидете да се видите със саламандъра на Глумсбъри, след като така и така сте тук? Тя може да знае повече от мен за вашия Дани Нова. А мисля, че и тя самата е Нова. Казва се Солана.

Звучеше много по-привлекателно, отколкото да се влачим още кой знае колко в калта — особено ако инстинктите ми ме заблуждаваха. Но не. Знаех, че не ме лъжат.

— Няма да навреди, ако питаме — обади се Хей Лин. — След като вече сме тук.

Господин Къдълфлийс ни поведе през града към Кулата на саламандъра точно на север от Глумсбъри. Както забелязах, почти всички къщи бяха ниски, покрити с торф — като неговата собствена. Е, поне в общи линии вървахме в правилната посока, помислих си, нетърпелива заради забавянето. Докато се катерехме нагоре по хълма към високата порта на глумсбърийския саламандър, се разнесе поредният силен гръм и над главите ни припука електричество.

Господин Къдълфлийс спря напред крачка.

— Опа. Нагоре или надолу, момичета? Моля ви, решавайте бързо. Няма да е много приятно, ако ни завали насред път.

— Нагоре — веднага отговорих аз. — Иначе по-късно пак ще трябва да се катерим.

— Тогава просто да се надяваме, че саламандърът си върши работата — той предпазливо погледна нагоре.

В небето просветна алена мълния. Въздухът бе толкова натежал от статично електричество, че вълната на господин Къдълфлийс се къдреше. Зарадвах се, че поне в момента не вали. И после в ползрението ми влезе нещо, което почти ме остави без дъх.

Огромно. Бяло. Красиво. Като дракон, само че... не толкова гущероподобно. Дълъг врат, огромни, леко движещи се криле почти като на скат. И блестящо, просветващо като звезда тяло на фона на изпълненото с тежки буреносни облаци небе. Реещо се, извиващо се, въртящо се като на игра по въздушните течения.

Боже Господи! Мълнията. Ами ако го удари? В ума ми нахлуха неясни спомени за уроците по физика и за хвърчилото на Бенджамин Франклин. Толкова високо и толкова голямо — как да не бъде ударено?

Алени линии светлина чертаеха зигзаги около него. Белите криле сякаш се разперваха все повече и повече. Светкавиците го удряха — веднъж, дваж — потъваха в него, превръщайки тези криле в рубинен огън.

Мисля, че извиках.

Господин Къдълфлийс се засмя — с истинско облекчение:

— О, ето я. Сега наистина сме в безопасност.

Той просто продължи нагоре по хълма. А аз чаках, за да видя как великолепното създание в небето пламва, изгаря и пада на земята. Но не. То се рееше все по-високо. Изведнъж разбрах какво наблюдавам. Саламандъра на Глумсбъри, разбира се. Вършеше си работата.

Стигнахме до Кулата на върха на хълма. Беше най-високото здание наоколо. Всъщност единственото високо здание. Имаше смисъл в това. Да построиш нещо високо на това място е все едно направо да поканиш мълния да те удари. И само саламандър би го направил.

Господин Къдълфлийс почука небрежно на вратата на Кулата и после влезе. Саламандърът все още се рееше в небето и явно вътре нямаше никого. Изкачихме се по витото стълбище до голяма гола стая на върха. В средата ѝ бумтеше огън, запален в огромна кръгла каменна

камина. На една полица, опасваща половината стая, имаше странна сбирка от предмети — няколко стъклени лещи с различни размери, малка вятърна мелница играчка, някакъв амулет и разни други неща, приличащи на буци въглища. В стаята нямаше нищо друго. Въпреки огъня, тук, горе, беше студено, тъй като голям извит като арка портал извеждаше на балкона. Доколкото можех да видя, портал без врата в него.

— Студеничко е — зъбите на Хей Лин тракаха. — Тя кога ще се върне?

— Когато се справи с бурята — отговори господин Къдълфлийс. — Може да е съвсем скоро, защото тази е малка.

Преди известно време бях осъзнала, че онова, което ние и господин Къдълфлийс разбираме под „малък“, изобщо не беше едно и също. Вероятно не беше минал и четвърт час и блестящото бяло създание, което бях видяла, кацна на балкона, посмали се малко, стана по-плътнo и изчезна зад парапета. След миг в стаята пристъпи много голям бял вълк.

— О! — възкликна вълкът, щом ни видя. — Извинете. Един момент.

Изригна светлина — толкова ослепителна, че трябваше да затворя очи. След това усетих силна горещина. Когато отново погледнах, на мястото, където преди миг се бе свил вълкът, стоеше достолепна нимбусианка на ръст горе-долу колкото госпожа Къдълфлийс, но много, много по-елегантна.

— Не знаех, че имам посетители — каза саламандърът — Не идват много често.

Нямаше ли нотка на самотност в този глас? Това беше доста необичайно за създание, което се храни със светкавици, а трите трансформации само за няколко минути ни оставиха странно несигурни — с кого или с какво разговаряхме всъщност? Замислих се — тя беше красива на фона на тъмносивото небе, но тук у нея се усещаше живот — чиста жизнена сила, която ми напомни за...

За Дани. Естествено.

— Добър ден, мадам Солана — започна господин Къдълфлийс. — Тези момичета са изменили много път, за да стигнат дотук и да разпитват за някого, който може да ви е роднина.

— Така ли? — тя ни измери с поглед подред.

Забелязах, че не е променила очите си — те все още бяха хищническите жълти очи на вълка. Само ирис. Никакво бяло.

— И кой може да е той?

— Нарича се Дани — несигурно отговорих. — Но не знам дали това е истинското му име.

Тя го познаваше. Бях сигурна. Но нямаше да си признае.

— Не е име на саламандър — отвърна точно както бе казала и госпожа Къдълфлийс.

— Моля ви, мадам Солана. Той взе нещо, което ми принадлежи, нещо, което е опасно за него. Трябва да си го върнем. Колкото за негово, толкова и за наше добро.

— Така значи. И какво е това опасно нещо? — попита тя, а вълчите очи не се откъсваха от лицето ми.

Не можех да ѝ кажа. Всеки саламандър, усетил Сърцето, ще поиска да го притежава. Така беше казал Оракулът. А аз не исках друг саламандър крадец да смени първия. Изведнъж се замислих за странните неща по полиците. Дали не бяха сврачешките ѝ съкровища? Енергия. Вятърната мелница би могла да я произведе, лещите — да я фокусират под формата на светлина. Въглищата... е, предполагам, че и те бяха енергия — в много твърда форма. А в талисмана може би имаше някакъв вид магическа енергия. Изглеждаха ми твърде жалки съкровища за някого, който е в състояние да се рее между мълниите, но аз не съм саламандър.

— Ами просто... спомен — измърморих уж небрежно. — Но ми беше даден от един важен за мен човек и по право ми принадлежи.

— И сега си го искаш обратно.

— Да.

— От този... Дани, който го е взел.

— Да.

Тя се втренчи в мен — както ми се стори — много продължително. Жълтият ѝ поглед беше неразгадаем. После наведе глава.

— Не мога да ти помогна.

— Но вие...

Вие го познавате, исках да кажа. Ръката на господин Къдълфлийс стисна лакътя ми много здраво.

— Мадам Солана е уморена от своята битка — припряно рече той. — Не трябва повече да се натрапваме.

Женската форма бе започнала да трепти. Нишчиците светлина бяха започнали да се разплитат от къдравата бяла козина, която толкова приличаше на тази на госпожа Къдълфлийс. А жълтите очи светеха още по-златни отпреди.

— Не мога да ти помогна — повтори тя с глас, който звучеше напрегнато. — Моля, вървете си.

— Веднага, мадам.

Господин Къдълфлийс ни заблъска всичките надолу по стълбите.

— Бягайте — гласът му беше задавен. — Изчезвайте от хълма. Веднага!

Звучеше толкова настойчиво, че изобщо не си и помислихме да го питаме каквото и да било. Просто тичахме. На половината път надолу по хълма зад нас избухна светлина и земята се разтресе. Всяка кост по главата ми сякаш вибрираше от гневния писък. Като от зъболекарска бормашина, но от много голямо разстояние. В писъка се чуваше една дума. Име.

— Халидан!

Това ли беше истинското име на Дани? Реших, че да.

Над нас се разнесе сухият плясък на огромни бели криле. Свих глава точно навреме, но саламандърът и бездруго не се интересувахе от нас.

Понесена от вятъра, тя се издигаше по спирала все по-високо и по-високо. И после се отправи в посока към Лилипонд.

— Много извинявайте, момичета — господин Къдълфлийс беше паднал на колене и бавно се изправяше. — Боя се, че ви дадох лош съвет.

И аз така си помислих. Не беше нужно много мозък, за да се сетиш, че мадам Солана беше подгонила Дани. Ако се съдеше по пронизителния писък, намеренията ѝ бяха много далеч от приятелските.

* * *

— Аз ви създадох тези проблеми — вайкаше се той. — Най-малкото, което мога да сторя, е да ви помогна да ги разрешите.

— Ами госпожа Къдълфлийс... няма да успеете да се приберете вкъщи преди падането на нощта, както сте обещали.

Господин Къдълфлийс въздъхна.

— Госпожа Къдълфлийс ще разбере. Сега искате ли да тръгваме към Лилипонд, или не?

— Тръгваме — каза Корнелия. — И бързо, че замръзвам.

Както после ни обясни господин Къдълфлийс, имахме невероятен късмет с времето. Това означава, че трябваше да си търсим подслон само два пъти по време на полудневния изтощителен преход към Лилипонд. Но така или иначе студената кал, която жвакаше около глезените ни, ставаше все по-студена, а уморените ни крака — все по-уморени. Завиждах на мадам Солана за крилете ѝ. Тя щеше да стигне там много преди нас, а това ме безпокоеше съвсем сериозно.

Като наближихме Лилипонд, започнахме да срещаме хора, които го напускаха. Господин Къдълфлийс поговори тихо с едно семейство, сякаш тръгнало с цялата си покъщнина, натоварена на ниска кола, в която бяха впрегнати две доста раздражителни добичета.

— Къщата изгоря — докато разказваше, мъжът нервно потриваше рога. — Какво можем да сторим? Не искам да строя нова на място, където саламандърът не може да си гледа работата. Ще е само загуба на време, че и опасно на всичкото отгоре. Имаме роднини към Смитуел. И решихме да отидем там.

Жена му се опитваше да успокои едно от децата — малко рунтаво момченце, което скимтеше от умора.

— Хайде, стига, агънце — шепнеше тя. — Стига, стига.

Звучеше точно като госпожа Къдълфлийс и това ме изпълни със странно чувство на носталгия по малката покрита с торф ферма, където бях прекарала само една нощ.

Лилипонд беше тъжна гледка. Не бе останало незасегнато дърво, няколко къщи бяха изгорели до основи, а значителна част от торфа по покривите на останалите беше овъглен. Господин Къдълфлийс зацъка неодобрително с език.

— Ето, пристигнахме — каза той. — Това е. Кулата на саламандъра трябва да е нататък — посочи на север. — Не искате ли

първо да хапнете? Не е добре да се изправите... пред каквото ще се изправите на празен стомах.

Поклатих глава. Сега можех да усетя Сърцето — толкова силно, че болеше — като болка някъде вътре, близо до собственото ми сърце. Не можех да чакам повече.

— Е, какво ще правим? — попита Ирма. — Не можем просто да се качим дотам, да почукаме на вратата му и да настояваме да ни върне Сърцето. Или можем, а?

Част от мен искаше да се втурне нагоре и да стори точно това. Нещо, каквото и да е, стига само пак да мога да съм цяла. Но си спомних думите на Оракула: *Надявам се да сториш само каквото е необходимо и правилно.* После се замислих за това как изглеждаше мадам Солана точно преди да избягаме от нейната кула. Без Сърцето се чувствах безнадеждно слаба. Не бях сигурна, че искам да застана между нея и нещо, което тя иска. Потърках мястото на гърдите си, където ме болеше, със студена и загрубяла ръка.

— Може би трябва добре да помислим с какво да се заемем най-напред — рекох. — Защото не сме в състояние да сломим всяка съпротива с магия.

— Не можем дори да се трансформираме — мрачно се обади Корнелия. — Но най-много от всичко искам да се отърва от тия влажни дрипи. Прекалено много затънахме в това да бъдем съвсем обикновени.

— Все пак добрата новина е, че не притежаваме само силна магия и красива външност — категорично заяви Ирма. — Спомнете си, че всъщност сме и много умни!

Красива външност. Не се удържах и се разхилих. С изключение на Корнелия, която бе успяла да накара мантията от домашнотъкано одеяло да прилича на свръхмодерен аксесоар, останалите изглеждахме доста жалки. Измръзнали, мокри, кални и, като капак на всичко, абсолютно изподрани. Магнах с ръка към групичката ни.

— Страхотно. Красавици с мозък. Как ще загубим, а?

Тарани се усмихна зловещо. Хей Лин, със сигурност най-измръзнала от всички ни, тъй като беше най-слаба, се разсмя бодро, тракайки със зъби.

— От това ще излезе страхотен разказ, когато се върнем вкъщи — каза тя.

— Да бе — сряза я Корнелия. — Жалко само, че всъщност не можем да го разкажем на никого.

* * *

Кулата на саламандъра се извисяваше високо-високо над градчето Лилипонд на нещо, което приличаше на планинско било. Дотам водеше път или по-скоро коловоз: две кални бразди, по които водата се стичаше надолу по хълма. Явно някой вече се беше отказал да се катери нагоре по него: отстрани на пътя стоеше зарязана каруца с едно счупено колело — като търпеливо куче, което очаква стопанинът му да се върне.

Започнахме да се изкачваме. На най-стръмните места се хлъзгахме и падахме в калта. Господин Къдълфлийс продължаваше да хвърля тревожен поглед към небето, но засега то беше чисто, дори пролетно.

— Почти стигнахме — каза той. — Искате ли да...

Не успя да довърши въпроса си.

Проблесна ослепителна светлина и се разнесе силен, отекващ гръм, който хвърли всички ни назад и ние паднахме по гръб. За момент не можах да сторя нищо друго, освен да лежа в калта с писнали уши, останала почти без дъх. После последва нов гръм. След него — поредица от остри гърмежи, почти като картечни откоси. За миг грубата квадратна Кула ми се видя черна на фона на абсолютно поаленялото от огромна мълния небе. Силната ръка на господин Къдълфлийс ме хвана за крака.

— Бягай, момиче — извика той. — Бягай, за да си спасиш живота! Това е Саламандрова буря.

Широките му ноздри бяха почервенели, пръстен от паникьосано бяло ограждаше обикновено спокойните му очи. Изобщо не се усъмних, че това, което той си мислеше, беше: бягай или умри.

А аз не исках. Стоях, сякаш бях пуснала корени на това място, гърдите ме боляха, но желаех само едно нещо — да се кача горе, да сграбча Сърцето и да го изтръгна от онзи, който го беше взел.

Господин Къдълфлийс изобщо нямаше такива намерения. Той наведе глава и за миг си помислих, че ще ме мушне с рогата, но вместо

това опря рамо в корема ми, сграбчи ме за краката и се изправи, така че аз се озовах увиснала с главата надолу върху широкия му силен гръб.

— Има подслон в началото на пътя — извика той. — Тичайте, момичета! Бягайте натам!

Съвсем до пътя изведнъж пламна дребен смърч. Въздухът се изпълни с искри и горящи иглички. Силен порив на вятъра премина надолу по хълма, а господин Къдълфлийс падна на колене, но продължаваше да ме държи.

— Пуснете ме! — изпищях. — Ще тичам. Обещавам!

Бавех слизането му. Той нямаше да успее, аз също — освен ако и двамата не използвахме всеки наш крайник... Но той изобщо не ме чуваше. Бясно блъсках по гърба му с юмруци. Последва нов порив на вятъра — още по-ужасен отпреди.

Господин Къдълфлийс пак залитна, извика от болка и този път ме пусна. Тупнах на земята с лице в калта. Тя вече не беше студена, а изпускаше пара. Нямаше време да броя драскотините и натъртванията. Претърколих се, изправих се на крака и се огледах за господин Къдълфлийс.

Стоеше на четири крака в калта и дишаше на пресекулки.

— Тичай! — гласът му стържеше. — Момиче, ще бягаш ли?

— Няма да ви изоставим! — изревах насреща му.

Ирма вече беше до мен, опитвайки се да праметне едната му ръка през раменете си.

— Моля ви, станете, господин Къдълфлийс — викаше тя. — Моля ви...

По хълма се стичаше огън като вадички и прескачаше от туфа на туфа и от храст на храст. Гръмотевица разцепи въздуха.

— Не мога, момиче — рече господин Къдълфлийс. — Глезенът ми. Оставете ме.

— Няма — възразих аз. — В никакъв случай! Тарани, трябва да задържиш огъня!

Тарани кимна мрачно и се извърна с лице към огъня, вдигнала ръце.

— Корнелия, ти нали можеш да местиш разни неща. Господин Къдълфлийс ми се струва подходящ за целта!

Корнелия пребледня:

— Ама той е жив. Не знам дали мога да преместя нещо живо. След като го няма Сърцето!

— Тогава премести нещо друго — обади се Хей Лин. — Например онази изоставена каруца, която видяхме. Аз ще ти помогна. Ще я направя по-лека.

— Добре тогава — рекох. — Действайте. Докарайте я тук, но бързо.

— Момичета — гласът на господин Къдълфлийс прозвуча едновременно странно нервно и уморено, — недейте. Оставете ме. Спасявайте се вие. Аз вече съм се отписал.

Извърнах се към него.

— Я стига! Ако смятате, че имам намерение да кажа на госпожа Къдълфлийс, че сме ви зарязали на един горящ хълм в разгара на... на Саламандрова буря, ще трябва да измислите нещо друго.

Той ме погледна удивено, сякаш никога не бе очаквал едно „агънце“ да му говори така. Отвори уста да каже нещо, но след миг пак я затвори.

Счупената кола спря до нас с подрънкване.

— Успяхме! — Корнелия звучеше изненадана и тържествуваща. После изведнъж залитна и седна на земята, търкайки слепоочия. — Оооо. Главата ми!

Хей Лин изглеждаше малко по-добре, но беше бледа и задъхана. Ала сега няхах време за това.

— Тарани! Какво става?

— Побързайте! — извика тя през стиснатите си зъби. Насочи се към поредния пламък и го избута встрани от пътя. По лицето ѝ се стичаше пот и попиваше в плитките ѝ, а очилата ѝ се бяха изкривили.

— Ирма, помогни ми да качим господин Къдълфлийс на колата.

— Ами счупеното колело?

Опитах се да го понаместя по-добре. Не бях убедена обаче, че съм успяла да го оправя.

— Просто ще задържим колата плътно помежду ни. Пък и нали е нанадолнище.

Изправихме господин Къдълфлийс... е, не точно на крака, защото единият висеше безпомощно и изглеждаше лошо счупен. Но поне на здравия му крак. С помощта на Ирма и с моята той седна на колата и се плъзна навътре.

— Тръгваме надолу — казах на Тарани. — Ирма, ще ѝ помогнеш ли? Тя не може хем да следи огъня, хем да гледа и накъде върви.

— Дадено — съгласи се Ирма. — А може и да успее да угася някой и друг пламък.

Отново се разнесе гръм. Под краката ни хълмът потрепери.

— Крайно време е да тръгваме. Хей Лин, Корнелия, знам, че сте изморени, но наистина ще трябва да ми помогнете с колата...

Хей Лин кимна едва-едва и застана от едната страна на каруцата. Корнелия продължаваше да си седи на земята, стиснала глава с ръце.

— Корнелия?

— Махайте се — измърмори тя. — Главата ме боли.

Беше се изчерпала, за да докара колата при нас. Нищо не ѝ бе останало — нито сила, нито енергия. Енергия. Това все пак беше в моята област, нали?

— Корнелия... имам нещо за теб.

Тя изненадано вдигна глава. Поставих ръцете си от двете страни на лицето ѝ — почти както Дани бе сторил с мен тогава. И ѝ дадох сила.

Докоснах и умореното лице на Хей Лин. После на Ирма. После на Тарани. Собствените ми рамене хлътнаха. Зад слепоочията ми се появи лека пулсираща болка. Междувременно Корнелия бе успяла да се изправи на крака.

— Защо го направи? — попита тя. — Сега и двете сме изморени.

— Да, но само наполовина...

* * *

Виеха ветрове. В небето трещяха гръмотевици. Огън помиташе хълма. Ала ние се добрахме до долу. Поопърлени, но цели.

Подслонът беше малко по-голям от дупка в хълма. Но все пак предлагаше защита от градушката и алените мълнии. И беше почти сух. Влажната земя не допускаше огъня дотук.

Нямахме нищо за ядене. Останала ни беше само бутилка вече топла вода. Изпихме я. И зачакахме.

— Как е глезенът ви? — попитах господин Къдълфлийс.

— Все така счупен — изгрухтя той. — Но ще се оправи. След като му дадохте възможност. Благодаря ви, момичета.

Усмигнах се.

— Пак заповядайте — една прозявка ме свари неподготвена. — Стига да не е прекалено скоро...

Не можех да си спомня кога за последен път съм била толкова изморена. Гърдите ме боляха. Вече не просто спазъм, а дълбока, отчайваща, постоянна болка. Ако бурята не свършеше скоро, трябваше... или да тръгна право към нея, или да накарам другите да ме вържат, за да не го направя. Искях си Сърцето обратно. И това май беше единственото, за което можех да мисля.

— Какво все пак е Саламандрова буря? — любопитството на Ирма беше по-силно от изтощението ѝ.

— Буря, предизвикана от саламандър — просто отговори господин Къдълфлийс. — Обикновено се разразява само когато те се бият помежду си.

Вслушвах се в рева на огъня и потръпванията на хълма.

— Често ли го правят?

Той се усмигна уморено.

— Не. Почти никога. Ако го правеха по-често, Нимбус щеше да бъде пустиня.

Явно Дани се биеше със Солана. Искях да разбера кой печели.

8

ДА ДАДЕШ СЪРЦЕТО

Едва на зазоряване адските ветрове утигнаха, гръмотевиците, които тресяха земята, спряха. Някои от нас бяха поспали. Без мен. Болката в гърдите ме държеше будна.

— Отивам горе — казах тихо на Тарани, за да не събудя задрямалия господин Къдълфлийс.

— Ще дойдем с теб — веднага рече тя.

— Не трябва. Вече сторихте достатъчно.

Без Тарани и Ирма не бихме се добрали до подножието на хълма необгорени. Без Корнелия и Хей Лин нямаше да спасим господин Къдълфлийс. Сякаш вече бяхме победили в една битка. Как бих могла веднага да ги въвлека в следващата?

— Не си ли точно ти тази, която постоянно повтаря, че заедно сме по-силни? — уморено се усмихна Хей Лин.

— Да. Мисля, че да.

— Ами тогава?

— Ох, добре. Да вървим.

Оставихме господин Къдълфлийс да спи и се измъкнахме от подслона. Хълмът беше почти неузнаваем. Нищо не бе останало от предишната зеленина. Почернял, обгорен, нацепен от мълнии...

— Колко потискащо — обади се Ирма.

— Така е. Но да тръгваме нагоре.

Мислех си, че който и от саламандрите да е спечелил, щеше да е изтощен от битката. Но дали щеше да е достатъчно изморен? Повече от нас? Я ни вижте — едва бяхме в състояние да се движим. Тогава как щяхме да се бием? При това — със саламандър. Вярно е, че успяхме да ходим — крачка след крачка. Може би и силата за още една битка щеше да се върне, ако беше нужно?

Изкачването свърши. Над нас се извиси Кулата на саламандъра — квадратна, мрачна и заплашителна. Спрях внезапно.

На стълбището, водещо към нея, се бе свил голям бял вълк. Гледаше ни втръчено със страшни, немигащи жълти очи.

— Тя е — изсъсках. — Солана. Сигурно... сигурно това означава, че тя е спечелила.

Какво бе станало с Дани? А със Сърцето? То беше там. В Кулата. Чувствах го.

Направих крачка напред и се изпъчих.

— Пусни ни да минем — казах на вълка Солана. — Няма да ти сторим нищо, ако просто се отдръпнеш.

Ръцете ми сякаш се бяха откачили. В гърдите ми гореше огън. Имах половин дузина рани, белези и леки изгаряния. Не ми бе останала никаква енергия. Не можех да я нараня, дори да исках, но се надявах тя да не го разбере. Бавно вдигнах ръце. Знаех, че останалите, застанали в полукръг зад мен, правят същото.

Вълкът се изправи на крака. Изръмжа. Бялата му козина вече не изглеждаше чиста. А почти пепелява. Прозина се в лицето ми. И после се отмести встрани, оставяйки стъпалата към Кулата достъпни и свободни.

Не можех да повярвам.

— С-с-стана!

— Явно — обади се Корнелия. — Но ако е капан?

— Има само един начин да разберем.

Вече не исках да чакам дори минутка. Стига да имах някаква сила, щях да се втурна нагоре по стълбите. Сега Сърцето беше толкова близо — струваше ми се, че мога просто да протегна ръка и да го взема.

В края на стълбището имаше стая почти същата като на Солана. Кръгла камина, полица с трофеи, врата и балкон. Един от трофеите беше очуканата уредба — тя изглеждаше много жалка далеч от дома. Къде беше Сърцето? Бясно се заоглеждах наоколо.

Дани влезе през балконската врата. Замръзнах. Дани? Нали реших, че Солана беше... Избухнах.

— Помислих си, че ти си загубил.

— Не съм — той не се усмихваше. — Аз спечелих! — изражението му говореше за кисело удовлетворение. — Известно време тя няма да може да се преобразява. Ще трябва да доуцука до вкъщи просто като стар вълк.

У него нещо се бе променило. Може би не физически — беше приел формата, която познавах: силните квадратни рамене, кестенявата коса, очите. Но нещо беше... различно.

После разбрах. Беше го напуснала радостта.

— Сега съм много силен — каза. — По-силен отпреди. Не можеш да се биеш с мен и да спечелиш.

— Пробвай — рекох ядосано, макар да знаех, че вероятно е прав. Сърцето беше у него. Не у мен. Бе победил Солана, която ни бе накарала да напуснем Кулата край Глумсбъри тичешком.

— Само ако ме принудиш — продължи той. — Вече се поизморих от битки — потърка чело. — Солана е третата за два дена. Е, разбира се, най-силната от тримата, но сега съм по-могъщ от всеки друг.

Пристъпих крачка напред. Той ме наблюдаваше.

— Върни ми Сърцето.

— Защо?

Защо ли?

— Защото не е твое.

— Вече е.

— Не. У теб е, ала аз съм неговата Пазителка.

— Но не го опази много добре, нали?

Това беше гадно.

— Ти ме измами. Излъга ме. Каза, че ме харесваш.

Бях прекалено уморена и всичко ме болеше, най-много гърдите. Иначе нямаше да изрека последните думи.

За момент той извърна поглед. Съвест у саламандър?!

— Ако си говорим откровенно — произнесе той, — не излъгах, че те харесвам.

— Толкова е миличък, а? — изсъска Корнелия.

— Но това не ти попречи да ме обереш! — направих нова гневна крачка напред.

— Чакай. Не се приближавай повече. Не искам да се бия с теб, Уил, но ако...

Прониза ме болка, остра като бръснач. Свлякох се на коляно и се загърчих на каменния под.

— Уил! — Тарани скочи към мен и се опита да ме изправи на крака. От другата ми страна вече стоеше Ирма.

— Уил — изсъска тя страшно. — Какво става? Той нарани ли те? Очите ми засмъдяха, но нямаше да заплача пред този подлец. Успях да застана на колене и запримигнах ядосано, за да задържа тъпите сълзи.

Дани също беше на колене. Със същото изражение на болка, което несъмнено имаше и моето лице.

— Боли — каза той. — Уил, защо боли така?

— Не е твое — успях да процедя през зъби. — Трябва да ми го дадеш. Иначе Сърцето ще унищожи теб.

— Но е толкова хубаво — гласът му прозвуча съвсем по детски. — Толкова красиво. Всички го виждат. И го искат. Солана каза, че първа го е зърнала, тя беше тази, която ми спомена за съществуването му. Но не можа да го вземе, нали? А аз го направих. Аз бях този, който намери начин. А сега всички идват и се опитват да ми го отнемат.

За миг лицето му се сгърчи, погрозняло от гняв.

— И ти също! И ти искаш да ми го отнемеш!

Изведнъж разбрах, че не искам точно това.

— Не — прошепнах. — Не искам да ти го отнема. Но ако ти ми го дадеш, аз ще го приема.

Това сякаш го обърка. Останалите също.

— Уил! Не можеш да му позволиш да го задържи! — ужасено извика Ирма.

Противопоставих се на болката и кимнах.

— Да. Мога. Този е начинът. Не разбирате ли? То не може да бъде взето. Може да бъде дадено и прието. Ако се вземе насила, и двамата — и този, който го взима, и онзи, от когото го взима, — могат да бъдат унищожени.

В студената гола стая настана мъртвешка тишина.

— Унищожени ли? — неуверено попита Дани.

— Да. Не те ли унищожава? Не унищожава ли саламандрите и света, който те трябва да защитават?

— Сърцето не би го сторило — обади се Тарани. — Не и на нас!

— Не го прави Сърцето, а ние. Защото нашите постъпки ни променят. Както постъпките на Дани го променят. Преди ти се усмихваше постоянно, Дани. Беше най-щастливият човек, когото някога съм срещала. А сега щастлив ли си?

— Не — тихо отвърна той. Седна на пети и се обгърна с ръце, сякаш нещо вътре го болеше.

— А теб... унищожаваш ли те? — попита меко. — Изобщо не съм искал да го правя, Уил. Кълна се.

Исках да му повярвам. Мисля, че дълбоко в себе си му вярвах. Дани не беше зъл. Само палав и прекалено любопитен.

— Ще ми върнеш ли Сърцето?

За миг лицето му просветна, сякаш той искаше да приеме друга форма. После се втвърди.

— Аз... не. Не мога, Уил.

Обгърна се с ръце още по-здраво.

— То е толкова красиво — прошепна с такъв копнеж в гласа, че въпреки всичките ми усилия почти ме разплака.

Бях опитала. Вцепенена се изправих на крака, питайки се колко ли дълго може да издържи човек тази болка, която ме прерязваше постоянно.

Обърнах се към останалите.

— Хайде. Не можем да сторим нищо повече.

— Но ти не можеш... не можеш ей така да си тръгнеш оттук — обади се Хей Лин. — Не можеш просто да му оставиш Сърцето!

— Напротив.

И тръгнах да слизам по стълбите. Сторих каквото е необходимо и правилно. А то се оказа недостатъчно.

* * *

Бях слязла до половината на стълбището, когато той ме спря.

— Уил.

Не продължих, но не се и обърнах.

— Да?

— Моля те... може ли... да ти дам нещо?

Почти веднага болката в гърдите ми поутихна, сякаш Сърцето вече си беше отново у дома.

— Да, разбира се, че можеш.

Дадено. Прието. А не взето.

— Само... — умоляващо продължи той. — Ако можеш... ще ми поправиш ли уредбата?

Колкото и да бях изморена, избухнах в смях.

— Ще видя какво мога да направя.

* * *

Разбира се, това още не беше края. Трябваше да поправим каруцата и да откарваме горкия господин Къдълфлийс обратно при госпожа Къдълфлийс. Времето си беше все така отвратително. Всички се простудихме. Но когато се готвехме да тръгнем от Лилипонд, изведнъж чухме силен басов звук, който не беше гръмотевица.

— *Аз имам силата, не спирам аз* — пееше ДжоДжо на милиони километри далеч от дома. — *Аз имам музика, върхът съм аз...*

Засмях се. Обзалагам се, че там горе, в стаята на кулата си, Дани танцуваше. Надявах се и да се усмихва.

— Радвам се, че поне някой е щастлив — кисело отбеляза Корнелия.

— А ти не си ли? — попитах.

Намръщеното ѝ лице се отпусна. Появи се издайническа усмивка.

— Ами да. Сега всичко е много по-добре.

Вдигна небрежно ръка и дърветата по изгорелия хълм изведнъж отново се раззелениха. Усмивката ѝ се разшири:

— А сега е и както трябва!

— Ти добре ли си, Уил? — Тарани все още малко се притесняваше. — Докато бяхме горе и ти... когато се свлече на пода...

— Добре съм.

Всъщност дори повече от добре. Позамислих се и открих нещо, което го изразяваше много по-точно. Може и да не е израз, който обикновено използвате, когато седате да вечеряте, но точно съвпаднаше с настроението ми:

— Знаете ли как се чувствам? Със свободно сърце.

* * *

Оракулът се усмихваше под куполите на крепостта на Кандракар.

Още един научен урок — каза ни той. — Още едно преодоляно препятствие. Вие израствате, Пазителки. Израствате.

— Чудех се... — обадох се аз.

Да?

— Когато ни върнете обратно... Възможно ли е да поизлъжем?

Да поизлъжете ли, Пазителко?

— Ами защото... Ако сме изчезнали просто така за повече от един ден, без да кажем на никого, а и като нямаме извинение...

А, да. Родителите.

— С една дума... да.

Не е необходимо да се безпокоят и да страдат. Е, добре тогава, Пазителко — ще „поизлъжем“. Подобно на пространството, тук и времето не е установено веднъж завинаги.

* * *

И така, върнахме се същата вечер, когато бяхме тръгнали. Но все пак не успях да предотвратя поредната атака на съсела срещу възглавниците. Парченца плат и пух из целия апартамент, а в средата на новото си уютно гнездо — съселът спи и похърква.

— Смятам, че съм ти казвала да държиш това създание в стаята си! — майка ми беше видяла какво е станало и не беше очарована.

— Добре, мамо — въздъхнах аз. — Дадено.

* * *

На другия ден срещнах Мат в коридора на училище „Шефилд“. Вперих поглед в земята и се почувствах още по-засрамена от обикновено.

— Хей — каза той. — Днес изглеждаш малко уморена. Да не би съселът да ти е попречил да се напиш през нощта?

— Нещо такова — измърморих.

После положих свръхчовешки усилия да го погледна в очите:

— Онези кутрета...

— Да. Сега са се пръснали из цялата къща. Няма и миг спокойствие — усмихна ми се той. — Още ли искаш да ги видиш? Може би след училище?

— Много искам — успях да изрека, без съмнение изчервена до уши.

Усмивката му се разшири. Вътре в себе си имах усещане, което нямаше нищо общо със Сърцето на Кандракар, а само с моето собствено и с прекалено учестения ми пулс.

— Значи дотогава — махна ми небрежно с ръка, отдалечи се и изчезна зад ъгъла.

— Да. Дотогава — казах на празния коридор.

Зад гърба ми Ирма поде нещо като рефрен: „Уил има срещааа, Уил има срещааа...“

Сръгах я в ребрата, за да я накарам да млъкне. Но не успях да престана да се хиля глуповато.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.